μὲ τὸ *Ζιζάνιον* τοῦ *Γυμνασίου*, *Μαγευτικὸν Δάσος*, *Φάρον τῆς Σιγώπης*. *Δαμαλάκι* καὶ *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ*· — ὁ *Χρυσοῦς Ἀστὴρ* μὲ τὸν *Φωστῆρα τῆς Αὐγῆς*, *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*, *Ζαππίδα*, *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Εὐαίσθητον Καρδίαν*· — ὁ *Πρίγκιψ Τζάλμας* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Ζαππίδα*, *Ἀθῷαν Καρδίαν*, *Ροδοδάκτυλον Ἠὼ* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*· — ἡ *Ὡραία Λευκὰς* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Ἰνὼ* καὶ *Κόκκινον Κρίνον*· — ὁ *Ἑλληνόπαις* μὲ τὸ *Πανσέλυπον Καρδίσης*, *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν* καὶ *Καρχηδόνιον Ἀννίβαν*· — τὸ *Κοκκινοπίπερο* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Χάους*, *Ἄσμα Νηρηΐδος* καὶ *Ζακυνθινὸ Ἀεράκι*· — ἡ *Συριανὴ Ξανθούλα* μὲ τὴν *Ἀγριοβιολέταν*, *Κυρίαν Σκαρφαλόσταν*, *Ἀργύρεον Ἐλπίδα* καὶ *Ὀρεκτικὸ Ραπανάκι*· — τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸ *Σπίτι Μονάχο*, *Τρελλὴν Ψυχήν*, *Αἰγλὴν ἐν Ζόφῳ* καὶ *Ἐλικωνιάδα Παρθένον*· — ἡ *Ὀχρὰ Ἀκτὶς* μὲ τὴν *Κυανῆν Πτέρυγα*, *Κλωμὸν Τραγουδιστήν*, *Υἱὸν τῆς Μυτιλήνης*, *Μαντοῤῥίνι τῆς Χίου* καὶ *Χιακὸν Φάρον*· — τὸ *Κόκκινον Κρίνον* μὲ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Λάτριδα τῆς Μουσικῆς*, *Χιακὴν Ἡρώϊδα* καὶ *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως*· — ἡ *Ἀγνὴ Ψυχὴ* μὲ τὴν *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν*, *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Αἰθερίαν Ψυχὴν* καὶ *Τρελλὴν Ψυχήν*· — ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* μὲ τὴν *Πτωχικὴν Καλύβην*, *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην*, *Νέον Μαργαρίτην*, *Λυσικᾶν* καὶ *Παιδικὴν Χαράν*· — τὸ *Μαραμένον Ῥόδον* μὲ τὴν *Μόνωσιν*, *Διονυσιάδα Πηγήν*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Ἱπποτικὴν Καρδίαν* καὶ *Γοργότερην Ἐλπίδα*· — ὁ *Σθένελαΐδας* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο*, *Μήδειαν*, *Ἀνθοδέσμην Μαργαριτῶν*, *Μυστηριώδη Φύσιν* καὶ *Κωπηλάτιδα Κύθνου*· — ὁ *Δικέφαλος Ἀετὸς* μὲ τὸν *Ἀνταῖον* καὶ *Ἐλληνα Ἀθλητήν*· — ὁ *Κολυμβητὴς τοῦ Καρτεσίου* μὲ τὸν *Τοῖρον*, *Φίλημα Σκιᾶς* καὶ *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Οὐρανίαν Μακαριότητα* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου·) *Νυκτοκόραξα* (ἔχει καλῶς φωτογραφία· ἐλήφθη·) *Ἀγκτραν τῆς Σωτηρίας* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· τί κρῖμα ποῦ δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἔλθω εἰς τὴν συναυλίαν νὰ σε ἀκούσω! ἔμαθα ὅμως ὅτι ἦτο κάτι τι ἔκτακτον!) *Κυρίαν Σκαρφαλόσταν* ([Ε] ἐλπίζω ὅτι τώρα ἔγινες ἐντελῶς καλά·) *Πρίγκιπα Τζάλμαν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· αἱ ἀπορίαι σου λύονται, ἂν ἀναγνώσῃς μὲ προσοχὴν τὸν Ὀδηγόν·) *Ὡραίαν Λευκάδα* (εὐχαριστῶ δι' ὅλα·) *Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης* (χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσον τὰ νέα μας ἔργα·) *Δρῦν τοῦ Κάμπου* (εὐχαριστῶ·) *Ἀγκαθάκι* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἀργότερα θὰ ἔχουν ἀποτέλεσμα·) *Λευκὸν Ἴον* ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν καὶ θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα· εἶδες; ἅμα διαβάσῃ κανεὶς ἕνα τόμον μου, δὲν ἀντέχει πλέον — παραδίδει... τὰ χρήματα εἰς τὸν ξεσπαθωτήν·) *Ῥόδον τῆς Ἀνατολῆς* ([ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη· ἡ Κυρὰ-Μάρθα καὶ ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰ ὡραῖα δελτάρια·) *Κολυμβητὴν τοῦ Καρτεσίου*, *Γεώργιον Σισίνην* (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν·) *Κοκκινοπίπερο* (κ' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω·) *Ἀνάμνησιν τῆς Καρύστου* ([Ε] ἔστειλα· χαίρω πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἐλπίδα τῶν Γονέων* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· σοῦ ἔστειλα τὸν «Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης»·) *Ποντιάδα Ἀδραν*, *Συριανὴν Ξανθούλαν* ([Ε] εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· βεβαίως καὶ μόνη σου θὰ κατορθώσῃς πολλά, μὲ τόσον ζῆλον ποῦ ἔχεις·) *Φῶς τῆς Νυκτὸς* (ἔχε ὑπομονήν· ὅλοι θὰ σου ἀνταποδώσουν·) *Ταρλαμπούμπαν*, *Ὠχρὰν Ἀκτῖνα* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· διὰ νὰ λάβῃ ὁ νέος μας φίλος ψευδώνυμον, πρέπει νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὸν Κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων·) *Στερεὰν Ἑλλάδα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Γαλαξίαν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἀδραν τῆς Ἀνοίξεως* (γαί·) *Διονυσιάδα Πηγήν* ([Ε] ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾶς δὲν ἐνεγράφη ἀκόμη·) *Παν*. *Σακελλάριον* (ἔστειλα·) *Ἀλέαρχον* (ὄχι ὅμως καὶ νὰ ἀλλάξουν δωρεάν· σὺ ἤδη ἔχεις τὸ ψευδώνυμον Κλέαρχος· διὰ νὰ το ἀλλάξῃς πρέπει νὰ πληρώσῃς 1 δρ·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα*, *Ἀγγὴν Ψυχὴν* (χαίρω που ἔγινες καλά·) *Συννεφώδη Ἡμέραν* (εὐχαριστῶ·) *Ἠγεμόνα τοῦ Φωτὸς* ([ΕΕ] φαντάσου πλέον μέσα εἰς πόσας ἀσχολίας ἐπέρασα τὰς ἑορτάς μου· ἄλλ' ἡ ἰδέα ὅτι ἐργάζομαι γιὰ σᾶς μὲ ἱκανοποιεῖ· αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ ὡραιοτέρα ἑορτή;) *Κυανοῦν Νεῖλον*, *Μαραμένον Ῥόδον*, *Κυματίζουσαν Σημαίαν* ([Ε] ἔστειλα τὸ βραβεῖον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Ἰωάνην Ν. Καλλίνικον* (θὰ στείλω τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὴν Ν.Ε. διὰ νἀναγνώσῃ τὸς ὡραίας ἐκφράσεις τῆς εὐγνωμοσύνης σου·) *Μακαρίαν* (φύλλα ἔστειλα·) *Νεοβράστον* (Παιδικὰ Πνεύματα εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς· ἀλλ' αἱ Πνευμ. Ἀσκήσεις στέλλονται μόνον ὅταν προκηρύσσεται διαγωνισμός· λοιπὸν περίμενε·) *Μ. Γρηγοριάδην* (διὰ νἀλλάξῃς ψευδώνυμον πρέπει νὰ πληρώσῃς 1 φρ.) *Ὀπταστίαν Παραδείσου* ([ΕΕ] ἔστειλα·) *Μικρὸν Δέσβιον* (ὡραιότατον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα·) *Ἀριελ*, κτλ.κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλοβα μετὰ τὴν 4 *Ἰανουαρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Φεβρουαρίου

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστο περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

56. Λεξίγριφος.

Ἀριθμὸν ἁπλῶς μὲ ὅρον
γεωγραφικὸν ἑνόνω,
Καὶ θεὸν ἀπ' τοὺς ἀρχαίους
εὐκολώτατα σκαρόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ Οἰδίνους

57. Συλλαβόγριφος λογοπαικτικός.

Τοὺς τρεῖς φθόγγους σοῦ τους λέγω
Μὰ τὸ τέταρτο θὰ 'πῇς....
Ποταμὸς — θά το πιστεύσῃς;
Εἶμαι τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐστάλη ἀπο το Λουλουδι τῆς Καρδιᾶς

58. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι πόλις τῆς Τουρκίας
Μὲ τὸ νἱ μου ἐὰν μείνω.
Μὶ στὴ θέσι του ἂν βάλῃς
Ἓν μυστήριον θὰ γίνω.

Ἐστάλη ὑπο του Τοίρου

59. Οἰκίσκος.

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι καὶ αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγινώσκεται: εἰς τὴν πρώτην πλευρὰν τῆς στέγης, ἐξ ἀρχῆς μέχρι τοῦ Δ, ὄνομα γυναικεῖον ἑβραϊκόν· εἰς τὴν δεύτεραν πλευρὰν ἀπὸ τοῦ Δ, ἡφαίστειον· εἰς τὴν βάσιν Τιτάν· δεξιᾶ, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀριστερᾶ Ἄρπυια. Εἰς δὲ τὴν θύραν, ἄνω ζῶον, δεξιᾶ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἱερὰ πόλις ἑβραϊκή· ἀριστερᾶ δὲ ἀντιστρόφως: ἀρχαῖος θεός.

Ἐστάλη υπο τοῦ Φωστῆρος τῆς Ἠπείρου

60. Κεκρυμμένον γνωμικόν.

Ἀφαιρῶν *τρία* γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ συναριθμοῦν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εὑρίσκονται σειράν, σχηματίσε γνωμικόν:

Λίμνη, δέρας, Ἀνάφη, σπάρος, στολή, δύτης, μέλος, Σουρῆς, ἀσθμα. Ἴκαρος, Ἐλίζα, ἕλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγκύρας τῆς Σωτηρίας

61. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 1 4 5 6 7 8	=	Ἐκ τῶν γιγάντων.
2 5 4 4 7 8	=	Ἐθνικόν.
3 4 5 6 7 8	=	Μέρος φυτοῦ.
4 5 8	=	Ἄψυχον.
5 4 8	=	Στοιχεῖον.
6 5 8	=	Φωτίζει.
7 4 3 5 8	=	Πλέει.
8 1 4 5 8	=	Φυσικὸν φαινόμενον.

Ἐστάλη υπο τῆς Νεραϊτζούλας

62. Ἐπιγραφή.

ΔΗΘΕ
ΑΓΑΙ
ΝΑΠΑ
ΗΤΑΝ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη υπο του Φαίνωνος

63. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ τρίτα πόλιν τῆς Ρουμανίας:

1, Χώρα τῆς Τουρκίας. 2, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 3, Ἡμίθεος. 4, Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς. 5, Μουσικὸν ὄργανον. 6, Ἀρχαῖος βασιλεύς.

Ἐστάλη υπο του Μπάτη τοῦ Σαχώνικου

64. Ἐλλειποσύμφωνον.

εα - ει - ει - ι - ηυυηε - ια - ιου

Ἐστάλη υπο Ν. Κατιρινοπούλου

65. Γρῖφος.

Ἥλιοι τ' κοιν τ' φ λ' φ ε σω ε
τ' τ' φ φ ε ε
τ' φ ε

Ἐστάλη υπο τοῦ Μακρολαίμη

ΛΥΣΕΙΣ

εἰς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 48

528. Θύκμις (θεία, μεῖς). — 529. Ἀσκός. Κάσος. — 530. Τὸ αἰνιγμα.

531. ΤΟΜΥΡΙΣ 535. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Ο	Α	Λ	Υ	Α	ρ	γ	Α
Μ	Α	Ρ	Α	Θ	Ω	Ν	Λ	η	γ	Μ
Υ	Α	Υ	Ε	Λ	ρ	α	Α
Ρ	Α	Θ	Υ	Μ	Ο	Σ	Ι	τ	ρ	Ρ
Ι	Ω	Ο	Ι	Φ	Ο	Ο	Κ
Σ	Υ	Ν	Ε	Σ	Ι	Σ	Α	Α
							Ε	Ν
533-534. Ἱ Ἡ Ἀ-							Ι	Δ
λόννησος (ἄλλων νῆσος)							Α	Η

?, Ὁ κύλιξ (Κίλιξ.) —

535. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Μ σχηματίζονται: *Τίμων, δομή, νῆμα, λάμα*. Τὸ δὲ κρικωτὸν συντίθεται οὕτω:

Τί	[Τίμων — μόνος —
ΜΑ ΜΩΝ	δομὴ — μήνη — νῆ-
ΛΑ ΟΣ	μα — μάλα — λάμα
ΜΑ ΜΗ	— μάτι.] 536. Α-
ΝΗ	ΘΑΜΑΣ, ΓΑΛΗ-ΝΗ, ΑΔΑΛΟΣ, ΘΑΛΕΙΑ (ΑΓΛΑΘοδαίμων, ΘΑΛΑμος, ΑΛΑΛαγμός, ΜΗΛΕκ, ΑΝΟΙα, ΣΗΣΑμον.) — 537. Μάθε γράμματα νὰ ζήσῃς καὶ φλουρὶ νὰ καζαντήσῃς. — 538. *Ὅσος εἶσαι πάντα φαίνου, καὶ κομμάτι παρακάτω.* (ὡς, ὡς, εἰς ἐπ' ἀντ' ἀφ' ἐν οὐ - καὶ, κόμμα, τ' ὑπ' ἄρα κάτω.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Αἱ λέξεις λιπαὶ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Εὔχομαι ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας τῆς «Διαπλάσεως». — Κωνσταντῖνος Π. Βοκοτόπουλος. (Ε,12)

Ὑπερευχαριστῶ τὸν Βαρναῖκὸν Σύλλογον «Εὔξεινον» ἐγγράψαντα τὸ ὑπ' ἐμοῦ συσταθὲν ἄπορον παιδίον. — *Κολυμβητὴς-Καρτεσίου*. (Ε—13)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1905

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία . . .	δρ. 7.—	Ἐτησία	φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος . .	» 4.—	Ἐξάμηνος	φρ.χρ 4.50
Τρίμηνος . .	» 2.15	Τρίμηνος	φρ.χρ. 2.40

Αἰσυνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΙΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ:
Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου, λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ον Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰανουαρίου 1905 Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 7

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'.

— Εἶνε κακὸς ὁ δάσκαλος! ἔλεγε ὁ μικρὸς ὁ Μήτσος, τὸ ἀρκουδόπουλο, καθὼς ἐκάθητο κ' ἔγραφε στὸ τετράδιό του ἑκατὸ φορὲς τὴν λέξιν μ-έ-λ-ι.

«Τὸ ἀρκουδόπουλο ἐκάθητο κ' ἔγραφε στὸ τετράδιόν του...»

— Εἶνε παραπολὺ κακός! εἶπε καὶ τὸ ἐξαδελφάκι του, ὁ Μανώλης, ποὺ τοῦ ἔβαλε καὶ αὐτουνοῦ ὁ δάσκαλος γιὰ τιμωρία ν' ἀντιγράψῃ πενῆντα φορὲς τὴν φράσιν: «Αἱ μέλισσαι εἶνε πολὺ καλαί».

— Ἀκοῦς ἐκεῖ... νὰ μας κρατήσῃ ὅλους ἐδῶ, γιατὶ ἔκαμε αὐθάδειες ὁ Λεονταράκης!

— Θὰ το πῶ τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμμᾶς, ἅμα θὰ πάω στὸ σπίτι! εἶπε ὁ Μανώλης.

Δὲν ἦταν καθόλου δυνατὰ εἰς τὸ γράψιμο, τὰ καϊμένα τὰ ἀρκουδόπουλα· ἔβγαζαν ἔξω τὲς γλῶσσες των, ἐξύνανε τὰ κεφάλια τους, ἐγρατζουνίζανε τὸ χαρτί κι' ἀντὶ νὰ γράψουνε γράμματα, ἐκάμανε ἕνα σωρὸ μελανιὲς καὶ μουντζοῦρες.

Τέλος πάντων, οἱ τιμωρημένοι ἐτελείωσαν τὰ γραπτά, ποῦ εἶχαν νὰ κάμουν γιὰ τιμωρία, καὶ ὕστερα ἦλθε τὸ ὡραιότερο καὶ διασκεδαστικώτερο μέρος τοῦ προγράμματος, — τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων Ὁ κύριός Μαϊμουδιάδης ἦτο λαμπρὸς γυμναστής, καὶ ὅλα τὰ ζῳάκια ἦσαν ἐνθουσιασμένα ποὺ ἔκαμναν τοὺς στρατιῶτες. Μονάχα ἡ Τιγρίνα δὲν ἦτον εὐχαριστημένη μ' αὐτὸ τὸ μάθημα.

— Ἄμα ἔχεις καλὰ νύχια καὶ καλὰ δόντια, τί τα θέλεις τὰ ὅπλα; —ἔλεγε.

Τὰ ἄλλα ὅμως ζῷα δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥραν πότε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων.

Κάθε μαθητὴς εἶχε κ' ἕνα μικρὸ στρογγυλὸ σκουφάκι, σὰν τοὺς Ἄγγλους πεζοναῦτες. Εἶχε κ' ἕνα σπαθὶ ὁ καθένας· κ' ἔκαμναν τὰς ἀσκήσεις ἔξω στὸν κάμπον. ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος. Ἐκεῖ ἔμαθαν νὰ κάμουν βῆμα, καὶ βῆμα ταχύ, καὶ βῆμα σημειωτόν, καὶ τροχάδην, καὶ ἀσκήσεις μὲ κορύνας καὶ ἀλτῆρας, καὶ «κλίνατε ἐπὶ δεξιά», καὶ «κλίνατε ἐπ' ἀριστερά», καὶ «μεταβολή», καὶ «μάρς!» καὶ ὅλα τὰ γυμνάσια.

Ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἔμαθε εἰς τοὺς μαθητάς του νὰ τραγουδοῦν κ' ἕνα τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον, ἔλεγε, εἶχεν ἀκούσῃ ἀπὸ ἕναν γέρω-λοχίαν, ὅταν ἤτανε μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, — καὶ το τραγουδοῦσαν πιὰ ὅλοι μαζί, καθὼς ἐπήγαιναν μὲ τὸ σπαθὶ ἐπ' ὤμου.

Κ' ἔπρεπε νὰ τον ἐβλέπατε ἀπὸ κανένα μέρος τὸν κύριον Μαϊμουδιάδην πῶς ἐχοροπηδοῦσε ἐπάνω καὶ κάτω ἐμπρὸς στὴν παράταξιν τῶν μικρῶν μαθητῶν, καὶ πῶς τους ἐφώναζε, κάθε λίγο καὶ λιγάκι:

— Ὁ Ἀγριοκαπράκος ἔχασε τὸ βῆμα! Δεξιά, ἀριστερό! δεξιὸ!... ἕνα-δυό! ... Γιαννάκη, Γιαννάκη! πίσω λιγάκι τὸ κεφαλάκι σου Χαλᾷς τὴ γραμμὴ καὶ σκεπάζεις τοὺς ἄλλους!.. Τί κατάστασις εἶνε αὐτή;

Δεσποινὶς Τιγρίνα, προχώρησε λοιπόν! τί κάθεσαι σὰν κούτσουρο;... Ἕνα-δυό! ἕνα-δυό! μεταβολή! Ἕν, δύο, τρία!... Στοιχηδὸν ἐπὶ δεξιά!... Γιὰ ποῦ τραβᾷς, κύριε Ἀλεπουδάκη; Δὲν ξέρεις ἀκόμα νὰ διακρίνῃς τὸ δεξιὸ πόδι σου ἀπὸ τὸ ἀριστερό!... Σιωπή! ἀντιλογίες δὲν ἐπιτρέπονται... Ἂν μου ξανακάνετε τέτοιες ἀνοησίες, θὰ διαλύσω ὅλον τὸν οὐλαμόν σας, καὶ δὲν θὰ σας ξαναπάρω γυμνάσια δέκα ἡμέρες... Τὸ ἀκούσατε; τὸ ἐκαταλάβατε;... Λοιπόν, προσοχή! Ἄλτ!

Ἀλλὰ τὰ κακόμοιρα τὰ ζῳάκια ἐπρόσεχαν πολὺ καὶ δὲν ἔκαμναν πολλὰ λάθη εἰς τὰ γυμνάσια... Τί νὰ σας 'πῶ! Ὅλα τους εἶχαν καλλίτερα νὰ κάνουν ἀπὸ τὸ

«Νὰ ἐβλέπατε τὸν κ. Μαϊμουδιάδην πῶς ἐχοροπηδοῦσε...»

πρωΐ ἕως τὸ βράδυ γυμνάσια παρὰ μαθήματα. . .

Νὰ τί ἔλεγε τὸ τραγοῦδι τῶν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων :

Ἀτενῶς καὶ προσοχή !
Ὅλοι ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!
Μὲ τὰ δυό σας πόδια,
Κι' ὄχι σὰν τὰ βῴδια
Ποὺ δὲν ξ-ροῦν τί θὰ πῇ
Ἕνα-δυό! βῆμα ταχύ,
Ἀτενῶς καὶ προσοχή!
Ἕνα — δυό!
Ἕνα – δυό!
Τὸ κεφάλι σας ὀρθό,
Καὶ τὸ στῆθος πεταχτό.
Καὶ τὸ χέρι στὸ γεφό,
Καὶ στὸν ὦμο τὸ σπαθί !
Προσοχή !
Κλίναι' ἐπ' ἀριστερά !
Κλίναι' ἐπὶ δεξιά !
Ἀτενῶς ! Μεταβολή!
Φέρτε - ἄρμ! Ἐπ' ὤμου - ἄρμ!
Φέρτε - ἄρμ!
Ἄλτ!... σταθῆτε στὴ γραμμή!
Προσοχή !
Μὴ χαλνᾶτε τὴν ἀράδα,
Γιατὶ πᾶτε φυλακή
Μιὰ σώστὴ ἑβδομάδα!
Ἀτενῶς καὶ προσοχή!
Εἰς τὸν ὦμο τὸ σπαθί,
Καὶ τὸ χέρι στὴ ρωφὴ
Τοῦ παντελονιοῦ σας !
Κ' ἔχετε τὸν νοῦ σας
Στὴ διαταγή!
Ταράμ !
Τράμ ! τστάμ! ταρὰ-τατάμ !
Κλίναι' ἐπὶ δεξιά!
Κλίναι' ἐπ' ἀριστερά!
Λόχος ἄλτ! καὶ προσοχή.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

— Ἡ μὶς Δάλυ ἐλπίζει ὅτι θὰ την συγχωρήσετε ποὺ θὰ μείνῃ στὸ κρεββάτι σήμερα τὸ πρωΐ, διότι την ἐνοχλεῖ φοβερὰ ὁ κεφαλόπονος,—εἶπεν ἕνα πρωΐ ἡ Δωροθέα εἰς τὸ πρόγευμα.

— Ἄ ! τὴν καϊμένη τὴν μὶς Δάλυ ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μάρσαλ. Πολὺ την λυποῦμαι !

— Ὦ ! τί καλά ! δὲν ἔχει μαθήματα σήμερα ! ἐφώναξε καὶ ἡ Ἰσαβέλλα μὲ πολλὴν χαράν. Κ' ἐγὼ την λυποῦμαι, μὰ καμμιὰ φορά, ὡς βλέπετε, κάθε κακὸ ἔχει καὶ τὸ καλό του.

— Εἴδές την ! φιλοσοφικὸ πνεῦμά που ἔχει ! εἶπεν ὁ κ. Μάρσαλ. Νὰ σ' ἄκουε ἡ μὶς Δάλυ ἀπὸ κανένα μέρος !. . Καὶ τί σκοπεύεις νὰ τα κάμῃς ὅλη μέρα τὰ κορίτσια, Ἀλίκη ;

— Μπᾶ ! θὰ παίξωμε καὶ θὰ διασκεδάσωμε σήμερα, εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα.

— Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ σας κάμω ἐγὼ τὸ μάθημα, εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ μὲ σκεπτικὸν ἦθος· παραπολλὲς ἔκτακτες ἑορτὲς εἴχαμε ἕως τώρα...

— Ἐλπίζω πῶς ἐσκέφθης πρῶτα αὐτὸ ποὺ θέλεις ν' ἀναλάβῃς, παρετήρησε σοβαρώτατα ὁ κ. Μάρσαλ.

— Ἐσυνείθιζα νὰ βοηθῶ τὴν μητέρα μου στὸ σχολεῖό της, ἀπήντησεν ἡ σύζυγός του· λοιπὸν δὲν εἶνε καθόλου δύσκολον γιὰ μένα αὐτὸ τὸ ἔργον.

— Ἐγὼ φυσικὰ δὲν θὰ ἐτολμοῦσα νὰ τὸ κάμω, ἀπήντησεν ὁ κ. Μάρσαλ, γελῶν· ἄ ! εἶμαι παραπολὺ νευρικὸς ἐγώ !

— Δὲν εἶνε κακὴ ἰδέα, εἶπε τότε ἡ Δωροθέα. Ἡ μὶς Δάλυ πάντοτε μας λέγει πῶς ἤθελε νὰ μας ἐξετάσετε καὶ σεῖς, γιὰ νὰ δῆτε τὰς προόδους μας καὶ ἂν θὰ ἦσθε εὐχαριστημένη μαζί της.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ γιὰ τὰς προόδους σας, ἀλλὰ κ' ἐγὼ καὶ ὁ πατέρας σας εἴμεθα εὐχαριστημένοι μὲ τὴν μὶς Δάλυ, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ κυρία Μάρσαλ.

— Δὲν νομίζετε πῶς ἕνας περίπατος θὰ μας ἔκαμνε περισσότερο καλό ; εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα. Δὲν κάνει πολὺ ὁμίχλη ἔξω, καὶ ἐσεῖς δὲν εἴδατε ποτέ σας τί ὡραῖα ποῦ κολυμπᾷ ἡ πρασινάδα μ' αὐτὸ τὸ φῶς. . .

— Κολυμπᾷ ἡ πρασινάδα ; διέκοψεν ἡ μητέρα. Ἔγινε λοιπὸν καμμιὰ πλημμύρα, καὶ δὲν ἐπῆρα εἴδησιν ; . . .

— Ὄχι, καλέ ! ποιός σας εἶπε γιὰ πλημμύρα ; ἀπήντησεν ἡ Ἐλεονώρα μὲ προπέτειαν. Εἶπα «κολυμπᾷ», κι' αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς κουνοῦν τὰ χόρτα ἔτσι ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἔτσι ἀπὸ ἐκεῖ. . .

Καὶ ἔδειξε μὲ τὰ χέρια της πῶς κυματίζει ἡ χλόη, ὅταν φυσᾷ ἀπαλὸ ἀεράκι.

— Καματίζει, θέλεις νὰ 'πῇς ! εἶπεν ὁ πατέρας της, καὶ ἐσηκώθη διὰ νὰ ἐξέλθῃ. Ἀλίκη, ὑποθέτω ὅτι πρέπει νὰ την βάλῃς νὰ μάθῃ ἀπ' ἔξω τὸ λεξικόν, γιὰ νὰ ἐκφράζεται σωστά. . . Χαίρετε, πουλάκια μου· κυττάξετε νὰ κάμετε εὔτακτα, καὶ θὰ σας πάγω στὴν παντομίμα. . . τὸν ἄλλον μῆνα. . . .

Μόλις ἀνεχώρησεν ὁ σύζυγός της, ἡ κυρία Μάρσαλ ἔστειλε τὰ παιδιὰ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης γὰ ἑτοιμάσουν τὰ βιβλία των, ἐνῷ ἡ ἰδία ἐπήγαινε νὰ ἰδῇ τὴν μὶς Δάλυ καὶ νὰ δώσῃ στὴν κυρὰ Ράϊτ τὰς παραγγελίας της διὰ τὴν ἡμέραν. Εἶχε πραγματικῶς πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῇ τί ἤξευραν τὰ κορίτσια της, διότι τῆς ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν πολὺ ἀμαθῆ.

Ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποία ἦτο εὐχαριστημένη μᾶλλον, διότι ἡ κυρία Μάρσαλ ἐπρόκειτο νὰ τρυς κάμῃ τὸ μάθημα, τὴν συνώδευσεν ἐπάνω διὰ νὰ της δίδῃ τὴν γνώμην της εἰς διάφορα ζητήματα. Ἡ Μαριωρὴ ἐθεώρησε τὸ διάβημα τῆς μητέρας των ὡς ἐπέμβασιν εἰς ἀλλότρια καθήκοντα. Πάντοτε εὕρισκεν αὐτὴ σφάλμα εἰς ὅ,τι ἔκαμνεν ἡ μητρυιά των, κ' ἐσχολίαζε κ' ἐστρηφογύριζε μέσα στὸ ζηλότυπον μυαλό της καὶ τὰς ἀθωοτέρας της πράξεις καὶ ἐκφράσεις, ἕως ὅτου καταντοῦσαν νὰ της φαίνωνται ἄδικοι καὶ κακεντρεχεῖς. Δι' αὐτὸ καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν εἶπεν, ἐνῷ ἐστέκετο κοντὰ στὸ τραπέζι τοῦ δωματίου τῆς μελέτης:

— Πιστεύω πῶς ἡ μαμμὰ θέλει νὰ μας ξεσκεπάσῃ πόσο λίγα πράγματα ξεύρομε.

— Ὦ ! δὲν θὰ χρειασθῇ καὶ πολὺ γιὰ νὰ το εὕρῃ ! παρετήρησεν ἡ Ἐβελίνα μὲ ἥσυχον τόνον, ἐνῷ ἐπήγαινε νὰ καθήσῃ εἰς τὴν κουνιστὴν πολυθρόναν δίπλα στὴν φωτιάν. κ' ἐβυθίζετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἑνὸς βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἐτράβηξεν ἀπὸ τὸ μαξιλάρι ἀποπάτω.

— Θέλει νὰ κάνῃ τὸν κατάσκοπο στὴ μὶς Δάλυ, τώρα ποὺ λείπει αὐτή ! ἐξηκολούθησεν ἡ Μαριωρή, ἐνῷ ἀνοιγόκλειεν μὲ κακιωμένον ὕφος ἕνα βιβλίον.

— Ἄ ! μὰ εἶσαι ἀπαισία μ' αὐτὲς τὲς κακὲς ἰδέες σου ! ἐφώναξεν ἡ Μαριάννα, ἡ ὁποία κάτι ἐζητοῦσε νὰ εὕρῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην. — Ἡ καϊμένη ἡ μαμμὰ κάμνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ μας εὐχαριστῇ, κ' ἐσὺ ὅλο καὶ ἄδικα σχόλια κάμνεις. Ἐγὼ θὰ βάλω τὰ δυνατά μου σήμερα νὰ 'πῶ καλὰ τὸ μάθημα, νὰ την εὐχαριστήσω.

— Ἐγὼ ὅμως ὄχι ! ἐπρόσθεσεν ἡ Ἐλεονώρα, ἐνῷ ἐθρονιάζετο ἐπάνω στὸ τραπέζι κ' ἐκυττοῦσε τὰ πόδια της. Μοῦ φαίνεται πῶς το κάνει ἀπὸ κακία της, ἡ «ἀγαπητὴ Ἀλίκη», νὰ θέλῃ σήμερα νὰ μας κάνῃ μάθημα, ἐνῷ ἡμεῖς ἠθέλαμε νὰ κάνωμε σκόλη !

— Δὲν πρέπει νὰ την λὲς ἔτσι, εἶπεν ἡ Μαριάννα μ' ἐπιπληκτικὸν τόνον, ἐνῷ ἡ Ἰσαβέλλα ἐκίχλιζε μὲ τὸ λεπτὸν γέλιο της.

—Θὰ την λέγω, θὰ την λέγω, θὰ την λέγω, ἐτραγούδησεν ἡ Ἐλεονώρα. Θὰ το 'πῶ καὶ μπροστά της. Ἀφοῦ την λέγῃ ὁ πατέρας ἔτσι, ἔχω τὸ δικαίωμα κ' ἐγὼ νὰ την εἰπῶ !

— Ἀμ' δὲ θὰ κοτήσῃς ! ἐφώναξεν ἡ Μαριάννα.

— Περίμενε, καὶ θὰ δῇς! ἀπήντησεν ἡ Ἐλεονώρα.

— Τελείονε λοιπόν, Μαριάννα, εἶπεν ἡ μικρούλα Οὐίνιφρεδ μὲ ἀνυμοποιησίαν· θέλω κ' ἐγὼ νὰ κυττάξω στὴν ντουλάπα.

— Καὶ τί θέλεις ἐσὺ στὴ βιβλιοθήκη ; ἠρώτησεν ἡ Μαριάννα, ἡ ὁποία, μὲ τὸν τρόπον ποὺ ἔψαχνε, ηὔξανε περισσότερον τὴν ἀταξίαν τῶν βιβλίων.

—Θέλω τὸ φόρεμα τῆς κούκλας μου... τὸ ἔβαλα μέσα στὴ μεγάλη Ἐγκυκλοπαίδεια γιὰ νὰ σιδερωθῇ ! ἀπήντησεν ἡ Οὐίνιφρεδ, ἡ ὁποία πολὺ ἀργὰ καὶ προσεκτικὰ ἐξεστόμισεν ἐκείνην τὴν μακροτάτην λέξιν.

— Σοῦ ἔχουν ἕνα καμάρι μερικὲς-μερικές ! εἶπε περιπαικτικὰ ἡ Ἐλεονώρα.

— Νά σας 'πῶ... θαρρῶ πῶς εἶνε καιρὸς πιὰ ν' ἀρχίσῃ ἀνάγνωσιν κ' ἡ Οὐίνιφρεδ... ἤρχισε νὰ λέγῃ ἡ Ἰσαβέλλα.

Ἀλλὰ ἕνας δυνατὸς πάταγος τὴν ἐσταμάτησε.

Ἡ Οὐίνιφρεδ ἐπῆγε νὰ σπρώξῃ τὴν Μαριάνναν, καὶ μαζὶ κ' αἱ δυὸ ἀνεποδογύρισαν μίαν στήλην βιβλίων. Ἡ Οὐίνιφρεδ, χωρὶς νὰ ταραχθῇ καθόλου, ἐκάθησεν ἐπάνω στὰ βιβλία καὶ ἤρχισε νὰ ψάχνῃ στοὺς δώδεκα τόμους τῆς μεγάλης Ἐγκυκλοπαιδείας, ἐνῷ ἡ Μαριάννα ἥρπασε ἕνα μικρὸ βιβλίο, τὸ ἔχωσε στὴν τσέπην της κ' ἐπῆγε κ' ἐκάθησε κοντὰ στὸ τραπέζι.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσήρχοντο ἡ κυρία Μάρσαλ μὲ τὴν Δωροθέαν.

—Ὦ! παιδάκια μου! εἶπεν ἡ μητρυιά. Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σας κάμω μάθημα μέσα σὲ τόσο ἀκατάστατο δωμάτιον. Αὐτὰ τὰ βιβλία πρέπει νὰ μαζευθοῦν καὶ νὰ μποῦν στὴ θέσι των.

— Ἐντελῶς περιττόν! ἐξήγησεν ἡ Δωροθέα. Ἔχομε δοκιμάσῃ καὶ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀκαταστασίαν, καὶ εἴδαμε πῶς χάνομε περισσότερον καιρὸν νὰ βάζωμε τὰ πράγματα σὲ τάξι, παρὰ ὅταν ψάχνωμε νὰ τα εὑρίσκωμεν ἅμα εἶνε ἄτακτα...

— Αὐτὴ εἶνε πολὺ ἐσφαλμένη ἰδέα, Δωροθέα μου... ὁπωσδήποτε ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ τακτοποιηθοῦν αὐτὰ τὰ βιβλία.

— Τότε, ἂς τα τακτοποιήσῃ ἡ Μαριωρή... Αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ νοικοκυρὰ ἀπ' ὅλες μας...

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐκείνη πού τα ἔρριξε κάτω, αὐτὴ πρέπει νὰ τα βάλῃ εἰς τὴν θέσιν των, ἀπήντησεν ἡ κυρία Ἀλίκη.

Ἀμέσως ἡ Μαριωρή, μὲ τὸ ἄδικον πεῖσμά της, ἤρχισε νὰ τα τακτοποιῇ.

— Ἐσύ τα ἔρριξες ; τὴν ἠρώτησεν ἡ μητρυιά της.

— Ἐγὼ τα ἔρριξα ! ἀπήντησεν ἡ Μαριάννα.

Ἀλλὰ ἡ Μαριωρὴ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν της, τραυλίζουσα μέσα στὰ δόντια της ὅτι ἡ Δωροθέα τῆς εἶχε παραγγείλῃ νὰ τα τακτοποιήσῃ.

Μετ' ὀλίγον τὸ δωμάτιον ἦτο σιγουρισμένον, καὶ ὅλα τὰ κορίτσια ἐπῆγαν κ' ἐκάθησαν κοντὰ στὸ τραπέζι — ὅλα δηλαδή, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Οὐίνιφρεδ, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνακαλύψῃ τὸ φόρεμα καὶ κατεγίνετο νὰ ἐνδύσῃ μὲ αὐτὸ τὴν κοῦκλάν της, ἦλθε δὲ μὲ πολλὴν δυσαρέσκειάν της, ὅταν την ἐφώναξαν. Ἐπίσης δὲν ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της ἡ Ἐβελίνα, ἡ ὁποία ἦτο ἀπορροφημένη ἐντελῶς μὲ τὴν ἀνάγνωσίν της.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[*Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δος Σ. Ε. Μπουκαΐμ*]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΕΙΜΩΝ

Ἀγαπητοί μου.

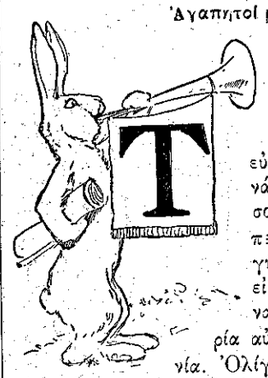

Α θέλγητρα τοῦ χειμῶνος!... Ὅσοι τἀγαποῦν, ἰδοὺ εὐκαιρία διὰ νὰ τα χορτάσουν. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ εὐκαιρία αὐτὴ εἶνε σπανία. Ὀλίγας μόνον ἡμέρας ὁ ἀθηναϊκὸς Χειμὼν ἐμφανίζεται μὲ ὅλην του τὴν δριμύτητα, καὶ ἑπομένως μὲ ὅλα του τὰ θέλγητρα. Τὸν ἄλλον χρόνον εἶνε ἕνας Χειμὼν ἤπιος, μαλακός, ὑπενθυμίζων πότε τὴν ἄνοιξιν καὶ πότε τὸ φθινόπωρον.

Προχθὲς ἔγραφεν ἡ Διάπλασις, ὅτι τὴν προσεκάλεσεν ὁ Ἀνανίας εἰς τὸν ἐξώστην διὰ νὰ της δείξῃ τὰς Ἄλπεις. Καὶ ἦσαν αἱ Ἄλπεις αὐταὶ τὸ ἀσύνηθες θέαμα τοῦ Ὑμηττοῦ χιονοσκεποῦς. Τὸ εἶδα κ' ἐγὼ καὶ δὲν εὑρῆκα τὴν παρομείωσιν τοῦ ψυχογυιοῦ ἀνεπιτυχῆ. Μὰ τὴν ἀλήθειαν! Καθὼς ἦτο σφηνωμένον εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ δρόμου τὸ βουνόν μας, καὶ ἀπὸ τὴν διαύγειαν τῆς ἀτμοσφαίρας ἐφαίνετο τόσῳ πλησίον, καὶ ἀνεδεικνύετο ὁ ὄγκος του καὶ τὸ ὕψος του μὲ τὴν μαρμαίρουσαν λευκότητα τῶν χιόνων, ἄ, δὲν ἦτο πλέον ὁ ἰοβαφὴς καὶ χαμηλὸς καὶ γνώριμος Ὑμηττός. Εἶχε φορέσῃ τὴν προσωπίδα... τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, καὶ ὡμοίαζε μὲ τοὺς χιονοσκεπεῖς ἐκείνους γίγαντας, τοὺς ὁποίους γνωρίζομεν καὶ ἡμεῖς... ἀπὸ τὰ εἰκονογραφημένα δελτάρια.

Σήμερον ποῦ σας γράφω, ὅλα τὰ τριγύρω βουνὰ φοροῦν τὴν ἰδίαν προσωπίδα. Ἀλλὰ καὶ ἡ πόλις ἐνόμισε χρέος της νὰ μασκαρευθῇ. Τὴν νύκτα ἐτυλίχθη μὲ λευκὸν σινδόνι, καὶ τώρ' ἀκόμη τὰ ράκη του, — διότι θυμωμένος ὁ ἥλιος τὸ πρωΐ τὸ κατεξέσχισε, — διακρίνονται ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰς στέγας. Τὸ θερμόμετρον, ὁ ἔλεγχος τοῦ Χειμῶνος, ἐξακολουθεῖ νὰ σημειόνῃ βαθμοὺς τόσον χαμηλούς, ποῦ ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, ἀφεύκτως ὁ Χειμὼν θὰ μείνῃ φέτος. . . ἀπροβίβαστος. Ὁ βορρᾶς σφυρίζει ὡς νὰ ἐκράτησε διὰ λογαριασμόν του ὅλας τὰς σφυρίκτρας ποῦ ἐπερίσσευσαν ἀπὸ τὴν Πρωτοχρονιάν. Οἱ πρωϊνοὶ δρόμοι εἶνε σκεπασμένοι μὲ μίαν κιτρινὴν λάσπην, ἀνακατευμένην μὲ κομμάτια πάγου, ποῦ νομίζεις ὅτι τὴν νύκτα ἐλεηλατήθησαν ὅλα τὰ ὑαλοπωλεῖα τῆς πόλεως. Τὰ κεραμίδια στάζουν, χωρὶς νὰ βρέχῃ. Καὶ ὁ ἥλιος, κυνηγούμενος ἀπὸ κάτασπρα σύννεφα, βλέπει μὲ μεγάλην του ἔκπληξιν τὸ ἀσυνείθιστον αὐτὸ πανόραμα τοῦ προσφιλοῦς του ἄστεως, μὲ τοὺς διαβάτας τυλιγμένους εἰς γοῦνες καὶ τσακισμένους εἰς δύο.

Ἰδοὺ λοιπὸν σήμερον μία ἡμέρα σπανία διὰ τὰς Ἀθήνας. Θάνατεῖλουν ἄλλαι πέντε, ἄλλαι τρεῖς ὅμοιαι εἰς τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος ; Εἶνε ζήτημα ... Δι' αὐτό, συλλογίζομαι, ὅσοι ἀγαποῦν τὰ θέλγητρα τοῦ χειμῶνος, δὲν πρέπει νὰ χάσουν τὴν εὐκαιρίαν. Ἂς ἐξέλθουν εἰς τοὺς δρόμους ἢ τουλάχιστον ἂς ἀναβοῦν εἰς τὰ δώματα. Θὰ εὕρουν ἀκόμη καὶ χιόνι διὰ νὰ κάμουν σφαίρας.. .

Ἐγώ, ὁ ὁποῖος, τὸ ὁμολογῶ, προτιμῶ τὰ θέλγητρα τῆς Ἀνοίξεως, προσπαθῶ νὰ γελάσω τὸν ἑαυτόν μου. Κλείω ἑρμητικῶς τὰ παράθυρα καὶ τὰς θύρας, ἀνάπτω τὴν θερμάστραν, κρεμῶ κοντά της τὸ θερμόμετρον διὰ νὰναβῇ διὰ τῆς βίας, τοποθετῶ εἰς τὸ τραπέζι μου ἀνθοδοχεῖον μ' εὐώδεις ναρκίσσους καὶ γράφω κατὰ τοῦ χειμῶνος πρὸς ἐκδίκησιν...

Γνωρίζω ὅτι οἱ νεαροί μου ἀναγνῶσται δὲν θὰ εὕρουν πολὺ τοῦ γούστου των τὴν μέθοδόν μου. Κ' ἐγὼ ὅμως, ὅταν εἶχα τὴν ἡλικίαν σας, δὲν ἔβλεπα τὴν ὥραν πότε νὰ χιονίσῃ, διὰ νὰ τρέξω ἔξω, νὰ παίξω χιονοπόλεμον καὶ νὰ θαυμάσω τοὺς κήπους μὲ τὰ φαντασικὰ ἄνθη τῆς χιόνος. Χειμὼν χωρὶς χιόνι, μοῦ ἐφαίνετο κάτι σὰν σκορδαλιὰ χωρὶς σκόρδο. . . Δὲν λέγω ὅτι καὶ τώρα δέν μου ἀρέσει νὰ βλέπω τὰ χιονοσκεπῆ τοπία ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου ἢ. . . ἐπάνω εἰς εἰκονογραφημένα δελτάρια. Μοῦ ἐνθυμίζουν τὰ παιδικά μου χρόνια, ὅταν τὸ θέαμα μοῦ ἐπροξενοῦσε τόσην χαράν. Καὶ μὲ κάμνουν νὰ φαντάζωμαι τὴν χαρὰν τῶν σημερινῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἀψηφοῦν τὸ κρύον, περιπαίζουν τὸν βορρᾶν, ἀντέχουν εἰς κάθε δριμύτητα, καὶ ἀγαποῦν τὸν Χειμῶνα ὅταν εἶνε χειμὼν ἀληθινός.

Ἂς ἀπολαμβάνουν λοιπὸν τὰ θέλγητρά του καὶ ἂς μὴ χάνουν καμμίαν εὐκαιρίαν. Ὄχι μόνον διότι ὁ ἀληθινὸς Χειμὼν εἰς τὸ κλίμα μας εἶνε σπάνιος, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ἄνοιξις τῆς ἡλικίας, τὰ παιδικὰ καὶ νεανικὰ χρόνια περνοῦν. Καὶ ἔπειτα . . . ὁ ἀνθρώπινος χειμὼν δὲν ἀγαπᾷ τὸν χειμῶνα τῆς φύσεως.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Δὲν ἔλειπαν ὅμως οὔτε τὰ ζῷα οὔτε τὰ πτερωτά· ἐπάνω στὰ δένδρα, στρατιαὶ ἀπὸ πιθήκους ἐχοροπηδοῦσαν μὲ οὐρλιάσματα κ' ἔκαμναν περιεργότατα γυμνάσματα, ἐκσφενδονιζόμενοι ἀπὸ τὸ ἕνα κλαδὶ εἰς τὸ ἄλλο μὲ θαυμαστὴν εὐκινησίαν, καὶ ὑψηλὰ ἐπετοῦσαν σμήνη πτηνῶν, ποικιλώτατα, μετὰξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο τὰ διάφορα εἴδη τῶν λαμπροχρώμων παπαγάλλων, καὶ οἱ *ραμφισταί*, πτηνὰ παράδοξα μὲ ράμφος μεγάλον ὅσον τὸ σῶμα των, ἀλλὰ καμωμένον ἀπὸ χονδρώδη οὐσίαν, μὲ χρῶμα κόκκινον καὶ κίτρινον, μὲ λεπτὰ πούπουλα στιλπνοκόκκινα.

Τὰ πτερὰ τῶν ραμφιστῶν εἶνε περιζήτητα ἀπὸ τοὺς Ἰνδούς. Κατασκευάζουν μὲ αὐτὰ κάτι διαδήματα, τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπεται νὰ φοροῦν μόνον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν φυλῶν, καὶ τὸ ἔθιμον τοῦτο παρεδέχθησαν ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ χριστιανοὶ μονάρχαι τῆς Βραζιλίας. Καὶ ὁ τελευταῖος ἀκόμη αὐτοκράτωρ, ὁ Δὸν Πέτρος Β', τὸ ἠκολούθησεν, ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ διαδήματος ἐφοροῦσεν εἰς τὰς ἐπισήμους τελετὰς μανδύαν ἀπὸ πτερὰ ραμφιστοῦ, ὡς διακριτικὸν γνώρισμα τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος τοῦ τόπου.

Οἱ κάτοικοι τοῦ ποταμοῦ ἔβγαιναν κάποτε-κάποτε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, ἀλλὰ ἐξηφανίζοντο ἀμέσως, ἅμα διέκριναν τὴν λέμβον. Ἦσαν καϊμάνοι καὶ χελῶναι διαφόρων εἰδῶν, μερικαὶ μὲ πρασινωπὰ κελύφη, ἄλλαι μὲ μελαψὰ κελύφη καὶ στίγματα κοκκινωπά, ἀκανόνιστα, ὅλαι ὅμως μεγάλων διαστάσεων.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὁ Γιαρουρῆς, ὁ ὁποῖος ἀρκετὴν ὥραν ἐκύτταζε μὲ ζωηρὰν προσοχὴν τὴν ὄχθην, ἔδειξε μίαν μεγάλην σχισμὴν τοῦ δάσους, προεκτεινομένην πρὸς νότον.

— Ὁ Καπαναπάρος, εἶπε.

— Ὁ ποταμός; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ἕνας ἀπὸ τοὺς παραποτάμους τοῦ Ὀρενόκου;

— Καὶ ποιός το ξεύρει; Πιστεύω, κανεὶς ἀκόμη δὲν ἐφθασεν ἕως τὰς πηγάς του, ἀλλὰ δὲν φαίνεται, ἀπὸ τὸν ὄγκον τῶν ὑδάτων του, νὰ εἶνε τὸ μῆκός του παραπολὺ μεγάλο.

Ἔξαφνα ὁ Ἰνδὸς ἐσηκώθη μ' ἕνα πήδημα ὀρθὸς καὶ ἐρρωθώνισε πολλὲς φορὲς τὸν ἀέρα. Τὰ ὀξέα του βλέμματα διηυθύνθησαν πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ ποταμοῦ, μοῦ ὅστις ἤρχιζε νὰ διακρίνεται καθαρά, καὶ ἐφάνησαν σὰν νὰ ἤθελαν νὰ διατρυπήσουν τὸν φραγμὸν τοῦ ἀπεράντου δάσους, τὸ ὁποῖον ἐξετείνετο ἕως ἐκεῖνον τὸν νέον ποταμόν.

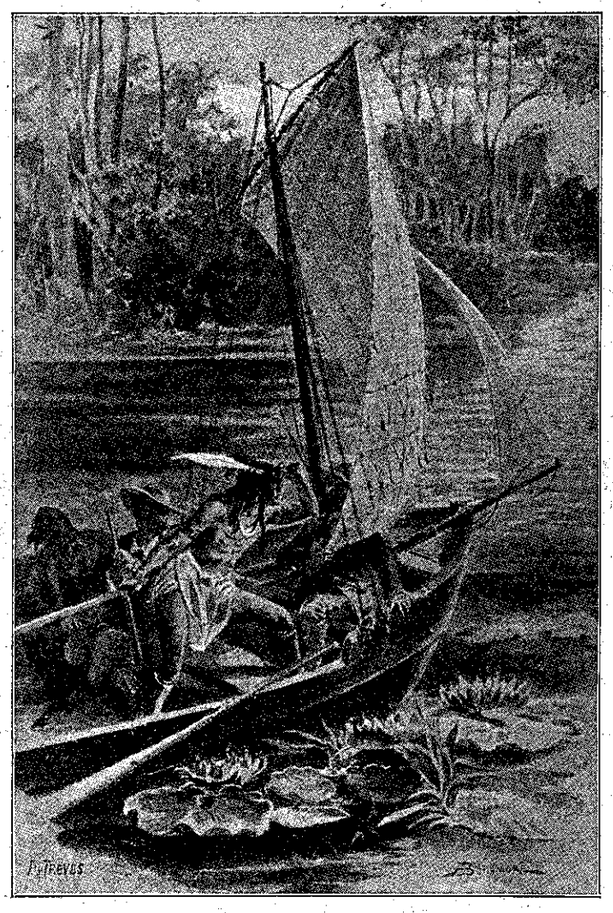

«Ἐσηκόνετο ἀπὸ τὴν θέσιν του...» (Σελ. 52, στήλ. γ')

— Τί εἶνε Γιαρουρῆ; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὅστις δὲν ἐσήκονε τὸ μάτι ἀπ' ἐπάνω του.

— Καπνός, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός.

— Ποῦ;

— Δὲν ἠξεύρω, ἀλλά τον μυρίζομαι.

— Ἐγὼ δὲν μυρίζομαι τίποτε, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ἀφοῦ τὸ λέγει ὁ Γιαρουρῆς, εἶνε φωτιὰ ἀναμμένη στὴν ὄχθην, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ δὲν κάμνουν ποτὲ λάθος.

— Θὰ εἶνε Ἰνδοί, καὶ μαγειρεύουν τὸ δεῖπνόν των.

— Ἰνδοὶ ὅμως, εἰς αὐτὰ τὰ ἔρημα μέρη, σημαίνει ἐχθροί.

— Θὰ ἑτοιμάσωμε τὰ ὅπλα μας, ἐξάδελφε.

— Ἡ συμβουλὴ εἶνε φρόνιμη, εἶπεν ὁ ἰατρός. Γιαρουρῆ, πλησίασε ἔξω μὲ προσοχήν.

Ὁ Ἰνδὸς διηύθυνε τὴν πρῶραν πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ οἱ δύο ἐξάδελφοι ἔκαμαν τὰς ἑτοιμασίας των διὰ νὰ μαϊνάρουν τὴν μποῦμαν, διότι οἱ δύο φλόκκοι ἦσαν ἀρκετοὶ νὰ τοὺς φέρουν ἕως τὴν ἀκτήν.

Ὁ Γιαρουρῆς, ἐνῶ ἐκυβερνοῦσε τὴν λέμβον, ἐδείκνυεν ἀδιάκοπα σημεῖα ἀνησυχίας. Συχνὰ ἐσηκόνετο ἀπὸ τὴν θέσιν του διὰ νὰ περιλάβῃ μὲ τὸ βλέμμα του εὐρυτέραν ἔκτασιν καὶ διὰ νὰ κυττάζῃ μακρότερα. ἐρρωθώνιζεν ἐπιμόνως τὸν ἀέρα καὶ ἐκουνοῦσε τὸ κεφάλι ὡς ἄνθρωπος ποῦ ἔχει σοβαρὰς ἀμφιβολίας.

Καὶ ὅμως ἡ ἀριστερὰ ὄχθη τοῦ Ὀρενόκου ἦτο ἐντελῶς ἥσυχος καὶ ἐφαίνετο ὅτι τίποτε ὕποπτον δὲν ἔκρυπτε. Τὰ πουλιά, κουρνιασμένα ἐπάνω στὰ δένδρα, ἐφλυαροῦσαν ἀδιάκοπα μὲ ὅλην τὴν ἀσφάλειάν των, καὶ οἱ πίθηκοι ἐταλαντεύοντο εἰς τὰς ἄκρας τῶν δένδρων, χωρὶς νὰ φαίνωνται πῶς ἀνησύχησαν καθόλου. Τί λοιπὸν ἠμποροῦσε νὰ φοβῆται ὁ Ἰνδός, ἀφοῦ οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους ἔμεναν ἡσυχώτατοι;

Ἡ λέμβος, μὲ τὸ ἀεράκι ποὺ ηὔξανεν ὅσον κατέβαινεν ὁ ἥλιος πρὸς τὴν δύσιν, ἔφθασε πολὺ γρήγορα εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Καπαναπάρου καὶ ἐξώκειλεν ἀπαλὰ-ἀπαλὰ εἰς τὰ ρηχά, κοντὰ εἰς κάτι γιγαντώδεις ραφίας, αἱ ὁποῖαι εἶνε φοίνικες ἔξοχοι, προσιδιάζοντες εἰς τὰ μέρη τοῦ Ὀρενόκου καὶ τοῦ Ἄμα ζῶνος, ἔχοντες δὲ φύλλα εἰς σχῆμα πτερῶν, μακρὰ ἕως 16 ἢ 18 μέτρα τὸ καθένα!... Εἶνε δένδρα ὁλόφυλλα, διότι ὁ κορμός των εἶνε τόσον κοντός, ὥστε μόλις καὶ μετὰ βίας ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ χῶμα εἰς ὕψος 50 ἑκατοστῶν ἢ ἑνὸς μέτρου τὸ πολύ.

Ὁ ἐπιβλητικὸς αὐτὸς καὶ θαυμαστὸς θαμνὼν ἦτο χωρισμένος ἀπὸ τὸ παρθένον δάσος, τὸ ὁποῖον ἐξετείνετο ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἀναβλαστημένος ἐπάνω εἰς μίαν ἀμμώδη προεξοχήν, ἥτις ἀνέβαινε τὸ ρεῦμα τοῦ Καπαναπάρου ἐπὶ

μήκους ἀρκετῶν ἑκατοντάδων μέτρων.

Ἀφοῦ ἔδεσε τὴν λέμβον εἰς τὸ στέλεχος ἑνὸς καλαμοξύλου, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐν εἶδος βαμβοῦ ἐλαφρότατον, λεῖον καὶ ὁμαλόν, ὁ Γιαρουρῆς ἐπήδησε παρευθὺς εἰς τὴν ξηρὰν κρατῶν τὴν καλαμοσάλπιγγά του εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη τοποθετήσῃ ἓν βέλος.

Ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ὀλόγυρα, εἰς τὴν ὄχθην, εἰς τὸν ποταμόν, μεταξὺ τῶν γιγαντιαίων φύλλων τῶν ραφιῶν καὶ εἰς τὸν ἀέρα, κατόπιν δὲ νεύων πρὸς τὸν αὐθέντην νὰ μὴ κινηθῇ, ἐπροχώρησε μὲ βῆμα σιγανόν, πρὸς τὴν ἄκραν τῆς σύρτεως.

Ἔξαφνα τὸν εἶδαν νὰ στέκεται, νὰ σκύπτῃ, ν' ἀνασηκόνῃ τὴν ἄμμον καὶ τὸν ἤκουσαν ποῦ ἔβγαλε μίαν κραυγήν.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ Ἀλόνσος ἔτρεξαν γρήγορα κ' ἔφθασαν κοντά του, μὲ τὰ τουφέκια των.

— Τί ἀνεκάλυψες; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής.

— Τὴ φωτιά, ποῦ ἦτον ἀναμμένη πρὸ ὀλίγου, ἀπεκρίθη ὁ Ἰνδός, μὲ θριαμβευτικὸν ὕφος.—Δὲν εἶχε γελασθῆ ὁ Γιαρουρῆς!

— Φωτιὰ ἀναμμένη ἀπὸ Ἰνδούς;

— Ναί, μὰ ὡπλισμένους μὲ τουφέκια.

— Μὲ τουφέκια! — ἀνέκραξαν κατάπληκτοι ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ναί,— ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ το ξέρεις ἐσύ; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής.

— Κύτταξε!

Ὁ Γιαρουρῆς τοῦ ἔδειξεν ἕνα βαθὺ ἴχνος ἀποτυπωμένον εἰς τὴν ἄμμον τῆς σύρτεως· ἦτο τὸ σημάδι, ποῦ ἄφισε, καθαρώτατα σχεδιασμένον, τὸ κοντάκι ἑνὸς τουφεκίου.

— Μήπως ὅμως εἶνε τὸ σημάδι, ποῦ ἄφισε ἡ ἄκρα καμμιᾶς βανάγιας;

— Ὄχι, ἀφέντη, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουρῆς. Καμμιὰ βανάγια δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ σχῆμα.

— Ξεύρεις ἂν ὑπάρχουν φυλαὶ Ἰνδῶν ὡπλισμέναι μὲ τουφέκια;

—Ὄχι, διότι οἱ Ἰνδοὶ προτιμοῦν τὸ τόξον καὶ τὸ βέλος τὸ βαμμένον μὲ κουράρε. Εἶνε ὅπλα βουβὰ καὶ ἀσφαλῆ.

— Μήπως ἐστάθμευσε κανένας λευκὸς εἰς τὴν ἀμμουδιά;

— Θὰ ἐφαίνοντο τὰ ἴχνη ἀπὸ τὰ ὑποδήματά του, ἀφέντη.

— Διαβολοϊνδὸς πού σου εἶνε!— ἀνέκραξε κατάπληκτος ὁ Ἀλόνσος.

— Μά... δὲν βλέπω ἴχνη ἀπὸ πόδια γυμνά, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Αὐτὴ ἡ ἄμμος εἶνε παραπολὺ σκληρά, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουρῆς. Κύτταξε τὸ γυμνό μου πόδι δὲν ἀφίνει ἴχνος, ἀλλὰ τὰ δικά σας ὑποδήματα, ναί, καὶ τόσο βαθυά, ὥστε φαίνονται καθαρά.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ σκεπτικός.—Γιὰ νὰ δοῦμε ποῦ θὰ πάγῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία...

— Δέν μου φαίνεται λόγος ν' ἀνησυχοῦμε, ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Τί μας μέλει ἐμᾶς. ἂν ἐστάθμευσαν ἐδῶ Ἰνδοὶ ἢ ὄχι;

— Καὶ ξεύρεις γιατί ἔφυγαν; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής. Ἡ βιαστικὴ φυγή των μὲ ἀνησυχεῖ κυρίως.

— Ἔφυγαν λοιπὸν τώρα κοντά;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός. Ἅμα μας εἶδαν, ἐβιάσθηκαν νὰ σκεπάσουν τὴ φωτιὰ μὲ τὴν ἄμμο κ' ἔκοψαν στὴ μέση τὸ γεῦμά των. Βάλτε τὸ χέρι σας· ἡ στάχτη εἶνε ζεστὴ ἀκόμα, καὶ αὐτὰ τὰ τσόφλια τῶν αὐγῶν τῆς χελώνας εἶνε ἀγρὰ ἀκόμα· καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι τώρα μόλις τὰ ἀδειάσανε ἀπὸ τὸ φαγί των.

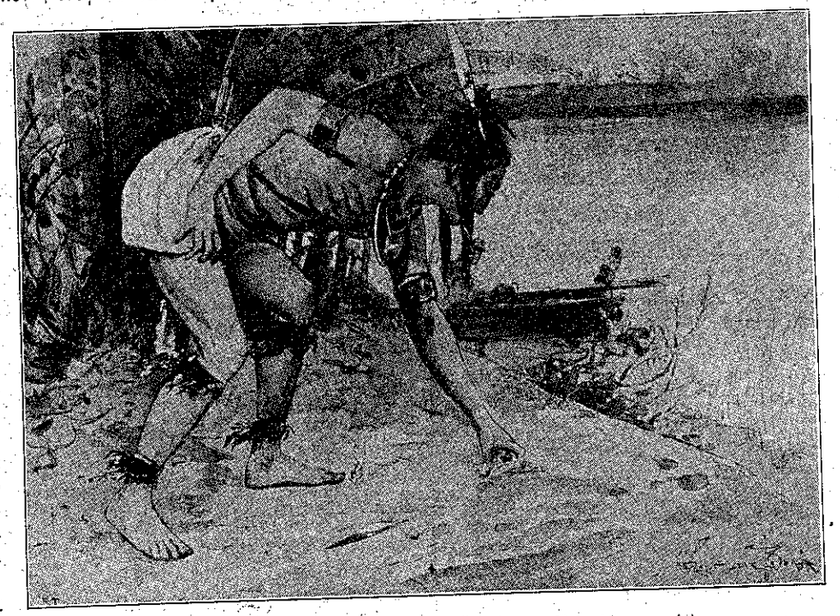

«Τὸν εἶδαν νὰ σκύπτῃ, νὰνασηκόνῃ τὴν ἄμμον...» (Σελ. 53, στ. α'.)

— Πηγαίνει λοιπὸν κανένας πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς στὸν ἴδιο δρόμο; ἐψιθύρισεν ὁ καλλιεργητής.

— Πρὸς ποῖον σκοπόν; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Δέν το γνωρίζω... ἀλλὰ ἐκείνη ἡ κραυγή... ἡ ἐξαφάνισις τῶν δύο Ἰνδῶν, κατόπιν τὸ μυστηριῶδες σύνθημα εἰς τὸν ποταμόν... Ἀλλά, ἂς ἀφίσωμε γιὰ τὴν ὥρα αὐτὰς τὰς σκέψεις, ἂς περάσωμε τὸν Καπαναπάρον καὶ ἂς πᾶμε νὰ στρατοπεδεύσωμεν εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'.

ΟΙ ΓΕΩΦΑΓΟΙ

Ἡ φρόνησις ποτὲ δὲν εἶνε περιττὴ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, τὰ κατοικούμενα ἀπὸ ἐχθρικὰς φυλάς, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ αἰώνων κληροδοτοῦν εἰς τὰ τέκνα των μῖσος βαθὺ ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων τῆς λευκῆς γενεᾶς, τοὺς ὁποίους θεωροῦν, ὄχι ἀδίκως, ὡς τυράννους καὶ καταπιεστάς. Ἡ φρόνησις λοιπὸν αὐτὴ ἐσυμβούλευε νὰ φύγουν γρήγορα ἀπὸ τόπον, ὅστις ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ ἔκρυπτε καμμίαν ἐνέδραν.

Αὐτοὶ οἱ Ἰνδοί, οἱ ὁποῖοι πρὸ ὀλίγου ἐδειπνοῦσαν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἀμμουδιᾶς καὶ κατόπιν ἔσπευσαν νὰ ἐξαφανισθοῦν τόσον γρήγορα, βεβαίως θὰ εἶχαν σοβαροὺς λόγους διὰ νὰ ἐκτελέσουν αὐτὴν τὴν ταχεῖαν ὑποχώρησιν καὶ νὰ μείνουν ἄγνωστοι.

Ἂν εἶχαν καλοὺς σκοπούς, ἔπρεπε νὰ μείνουν, διότι ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ ὅτι τίποτε δὲν εἶχαν νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τόσον ὀλιγαρίθμους λευκούς.

Ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ οἱ σύντροφοί του, ἀφοῦ ἔρριψαν τὸ τελευταῖον βλέμμα κάτω ἀπὸ τὰ γιγάντια φύλλα τῶν ραφιῶν, ἐπεβιβάσθησαν πάλιν εἰς τὴν λέμβον, ἔπιασαν τὰ κουπιὰ καὶ ἐπέρασαν τὸν Καπαναπάρον, ἀποβιβασθέντες εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, εἰς τὴν ἄκραν ἑνὸς ἀπεράντου δάσους ἀπὸ ἀσπρο κάρυα· εἶνε δὲ ταῦτα ἓν εἶδος φοινίκων μὲ ἀκανθῶδες στέλεχος, τὸ ὁποῖον παράγει καρποὺς μαυρωπούς, στιλπνοὺς καὶ μεγάλους σὰν τὰ κάστανα, κρεμασμένους ἀπὸ τσαμπιὰ ἔχοντα μῆκος ἑνὸς πόδος περίπου.

Αὐτὰ τὰ δάση εἶνε τὰ δυσκολώτερα διὰ νὰ τὰ διαβῇ κανείς, ἐνίοτε μάλιστα εἶνε ἀδιάβατα καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τὰ ἄγρια θηρία, διότι τὰ

φυτὰ βλαστάνουν τόσον κοντὰ τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, ὥστε σχηματίζουν ἀληθινὸν φράκτην ἀπὸ ἀγκάθια ὀξύτατα καὶ πολὺ ἐπικίνδυνα.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἐξαφανισθῆ ὀπίσω ἀπὸ κάτι μεγάλα δένδρα, καὶ μὲ τὰ πρῶτα σκότη ποῦ ἔπεφταν καὶ ἡπλόνοντο γοργὰ ἐπάνω εἰς τοὺς δύο ποταμοὺς καὶ τὰ σύδενδρα μέρη, τὰ πουλιὰ καὶ οἱ πίθηκοι ἤρχιζαν νὰ σιωποῦν. Δὲν ἠκούοντο πλέον παρὰ αἱ παράχορδοι ἀλλὰ ἰσχυραὶ κραυγαὶ κάποιας συμμορίας ἐρυθροπιθήκων, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργοῦσαν ν' ἀκουσθοῦν καὶ τὰ νυκτόβια ζῷα, οἱ τρομεροὶ ἰαγουάροι, οἱ κογουάροι, οἱ μακρότατοι ὄφεις, καὶ τὰ λοιπά. . .

Ὁ Ἰνδὸς ἐπήδησε πρῶτος εἰς τὴν ὄχθην, ἠκροάσθη μὲ βαθεῖαν προσοχήν, κατόπιν δὲ ἔδεσε τὴν λέμβον κ' ἐπροσκάλεσε τοὺς λευκοὺς ἀνθρώπους ν' ἀποβιβασθοῦν, λέγων λακωνικῶς :

— Τίποτε.

— Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ περάσωμεν ἡσυχοι αὐτὴν τὴν πρώτην νύκτα, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ἥσυχοι ! . . . ἀνέκραξεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, σείων τὴν κεφαλήν· θ' ἀρχίσῃ μετ' ὀλίγον μιὰ τέτοια συναυλία, ποῦ θὰ μας σπάσῃ τὰ τύμπανα τῶν αὐτιῶν, ἐξάδελφέ μου.

— Θὰ συνειθίσωμεν, ἐλπίζω.

— Αὐτὸ θὰ εἶνε λιγάκι δύσκολο γιὰ σένα· θ' ἀκούσῃς τί διαβολικὴ ὀχλοβοὴ θὰ γίνῃ ! Νά !... Ἀρχίζει κι' ὅλας !

Ἕνα κόσμα ὀξὺ διέκοψεν ἀπροόπτως τὴν βαθεῖαν σιγήν, ἡ ὁποία ἐβασίλευεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Καπαναπάρου· τὸ συνώδευαν κάτι σφυρίγματα ὀξύτατα, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζες ὅτι ἔβγαιναν ἀπὸ ἑκατοντάδας ἀτμοπλοίων.

— Τί εἶνε αὐτά ; ἠρώτησε μὲ ἀπορίαν ὁ Ἀλόνσος.

— Εἶνε π α ρ α ν έ κ α ι τοῦ ἀρχίζουν τὴν συναυλίαν των !

— Φρῦνοι ἴσως ;

— Ὄχι· εἶνε μαῦροι βάτραχοι, ποῦ ἔχουν τὰ πισινά των πόδια τόσον μακρυά, ὥστε κάμνουν κάτι πηδήματα ποῦ μπαίνουν μέσα στὰ σπίτια ἀπὸ τὰ παράθυρα. Αὐτοὶ ὅμως ποῦ σφυρίζουν εἶνε ἀπ' ἐναντίας φρῦνοι, οἱ λεγόμενοι «φρῦνοι τῶν πηγῶν», ἀρκετὰ μεγάλοι, μὲ τὸ δέρμα των γεμάτο ἀπὸ κίτρινα καὶ μαῦρα στίγματα, μὲ τὲς οὐρές των μεγάλες σὰν καπέλλα, καὶ ἐπάνω στὲς οὐρές των κέρατα. Εἶνε φρικτοὶ νά τοὺς δῇ κανείς. Ἄκουσε, ἐξάδελφε, ἄκουσε !...

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ ΤΟΥ ΚΥΡ ΘΩΜΑ

Ὁ κὺρ Θωμᾶς Μανωλιάδης, ποῦ ἔχει τὸ μεγάλο περιβόλι εἰς τὸ χωριό, καὶ κάθεται χειμῶνα-καλοκαῖρι εἰς τὸ ἐξοχικό του σπίτι, καὶ νοικιάζει τὸ μεγάλο σπίτι του ποῦ ἔχει μέσα στὴν πόλιν, ἐπήγαινε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό του. Τοῦ ἔκλεβαν τὰ μῆλα ἀπὸ τὴν μηλιά !

Βάθε βράδυ τα ἐμετροῦσε καὶ κάθε βράδυ ἔλειπαν. Καὶ νὰ δῆτε, ποῦ οἱ κατεργάριδες οἱ κλέφτες δὲν ἐπείραζαν τὲς παρακατινὲς μηλιές του, ἀλλὰ ἐπήγαιναν κ' ἐδιάλεγαν τὰ καλλίτερα ἀπὸ τὴν δική του, τὴν ἀποκλειστικῶς δική του μηλιά, ποῦ ἐφύλαγε τὰ μῆλά της διὰ τὸν ἑαυτό του.

Δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποπτευθῆ οὔτε τὸν ἀνηψιό του, τὸν Κωστῆ, οὔτε τὴν ὑπηρέτριά του τὴ γρηᾶ-Σταματίνα, γιὰ κλέφτες. Πρῶτον, διότι ἦσαν καὶ οἱ δύο πολὺ τίμια πρόσωπα, καί, ἐκτὸς τούτου, ἔτρωγαν καὶ αὐτοὶ τὸ μερίδιόν των, ὥστε δὲν εἶχαν κανένα συμφέρον νὰ κλέψουν. Δεύτερον, διότι δὲν ἠμποροῦσαν τίποτε νὰ κάμουν, τίποτε νὰ ἰδοῦν, τίποτε ν' ἀκούσουν καὶ τίποτε νὰ σκεφθοῦν, χωρὶς νὰ τρέξουν καὶ νὰ το προφθάσουν στὸν ἕναν καὶ στὸν ἄλλον, 'ς ὅλο τὸ χωριὸ καὶ 'ς ὅλην τὴν ἐπαρχία.

Λόγου χάριν, ἔβλεπες τὴν Σταματίνα νὰ μπαίνῃ μέσα στὴν τραπεζαρία μ' ἕνα ὕφος μυστηριῶδες :

— Τάμαθες, ἀφέντη, τάμαθες ; . . Πώ ! πώ !

— Τί πρᾶγμα, Σταματίνα ;

— Νά ! . . . ὁ κὺρ-πάρεδρος, μαθές, ἐπῆγε στὴ χώρα, κι' ἀγόρασε ἕνα καινούριο καπέλλο !

Ἄλλες φορὲς ἔμπαινε μέσα ὁ Κωστῆς, τρεχάτος σὰν ἀνεμοστρόβιλος :

— Θεῖε ! θεῖε Θωμᾶ ! πώ ! πώ ! δυστυχία ! Ὁ Σαράντης. . . ξέρεις ἐκεῖνο τὸ παιδὶ μὲ τὴ στραβὴ μύτη. . .

— Ἔλα, λοιπόν ! ἔλεγε ὁ κὺρ Θωμᾶς, κ' ἐσκούπιζε τὰ ματογυάλιά του. Θά μας πῇς τώρα πῶς αὐτὸ τὸ μαγκόπαιδο ἔπεσε ἀπὸ κανένα δένδρο. . .

— Ὄχι, θεῖε Θωμᾶ ! ὄχι, σοῦ λέω... ἀκόμα χειρότερα !

— Ἀκόμα χειρότερα ;

— Βέβαια ! . . . Νά ! ἔσπασε τὸ ταμπουρλάκι, πού του κάνανε μπουναμᾶ!

Τὸ βλέπετε πολὺ καλά. Οὔτε ὁ Κωστῆς οὔτε ἡ Σταματίνα μποροῦσαν νὰ φυλάξουν μυστικό...

Εἶδε καὶ ἀπόειδε ὁ κὺρ Θωμᾶς μὲ τὰ μῆλά του, κ' ἐπῆγε κ' ἔκαμε τὰ παράπονά του στὸν ἀστυνόμον, τὸν κὺρ ἐνωματάρχην μὲ τὰ δύο γαλόνια. Καθαρὰ πράγματα ! οἱ κλέφτες ἐσκαρφάλοναν κ' ἐπερνοῦσαν ἐπάνω ἀπὸ τὸν τοῖχον τῆς μάνδρας, «γιατὶ ἐφανήκανε ξυσίματα ἀπὸ καρφιὰ παπουτσιῶν ἐπάνω στὸν ἀσβέστη».

Ὁ κὺρ ἐνωματάρχης ἔβαλε τὸν κὺρ-Θωμᾶ νά τα 'πῇ καὶ νά τα ξαναπῇ διὰ νά τα καταλάβῃ καλά· ὕστερα, ἐπῆγε καὶ αὐτοπροσώπως εἰς τὸ περιβόλι, διὰ νὰ κυττάξῃ μὲ τὰ μάτια του τὰ ἴχνη τοῦ πλημμελήματος. Καὶ τότε, μὲ ὅλην τὴν σοβαρότητά που ἀνῆκεν εἰς τὸ ἀξίωμά του, εἶπε :

— Ἰδόντες τὰς ἄνωθι καταθέσεις καὶ ἐνεργήσαντες ἐπιτοπίους ἐρεύνας, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι συνέβη κλοπὴ μετὰ φθορᾶς ξένης ἰδιοκτησίας.

Καί, στρήβων τὰ ἀγκιστροειδῆ μουστάκια του, ἐπρόσθεσε :

— Ἔννοια σου, κὺρ Θωμᾶ, καὶ θά σοῦ τον τσακώσωμε τὸν κλέφτη.

Ὁ κλέφτης ὅμως δὲν ἐτσακώθη καθόλου. Ἀπ' ἐναντίας, τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωΐ, εἰκοσιτρία μῆλα ἔλειπαν ἀκόμα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῆς καλῆς μηλιᾶς.

Ἡ Σταματίνα καὶ ὁ Κωστῆς εἶχαν γεμίσῃ ὅλο τὸ χωριό, — κρυφὰ καὶ μυστικά, ἐννοεῖται ! — ὅτι οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ ἀστυφύλακες θὰ κάμνανε καρτέρι. . . ἕως τὰ μεσάνυχτα. Καὶ φυσικὰ οἱ κλέφτες ἔκαμαν τὴν ἐπίσκεψίν των κατὰ τὰς δύο τὴν αὐγήν !

Ὁ κὺρ Θωμᾶς ἦτο πολὺ πονηρός. Χωρὶς νὰ 'πῇ κανενὸς τίποτε, ἔπιασε κ' ἔβαλε λεπτὰ σύρματα γύρω-γύρω στὸν τοῖχόν του· πρὶν γίνῃ ὅμως δέκα ἡ ὥρα, ὅλο τὸ χωριὸ ἤξευρε πῶς ὁ κὺρ Θωμᾶς ἔστηνε σύρματα στὸ περιβόλι.

Τὸ μεσημέρι, στὸ τραπέζι, τὴν στιγμὴν ποῦ ἡ Σταματίνα ἔφερνε τὰ μακαρόνια, ὁ κὺρ Θωμᾶς εἶπε μ' ἕνα ὕφος πολὺ σοβαρὸ :

— Τώρα πιά, Σταματίνα, πάει ὁ κλέφτης ! Ἀπόψε θᾶνε συχωρεμένος ὁ κακομοίρης !

Ἡ Σταματίνα ἐκατάλαβε πῶς ἔτρεχε κᾶτι σοβαρὸ κ' ἐστάθη μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸ· καὶ ὁ Κωστῆς ἐκατάπιε λοξά, τόσο που λίγο ἔλειψε νὰ πνιγῇ.

— Ἤθελα νά σας 'πῶ τὸ στρατήγημά μου, ἐξηκολούθησεν ὁ κὺρ Θωμᾶς, μά. . . νά ! βάζω στοίχημα πῶς αὐτὴ ἡ φλύαρη ἡ Σταματίνα θὰ πάῃ νά το φαγερώσῃ 'ς ὅλον τὸν κόσμο !

— Χριστὲ καὶ Παναγία μου ! ἐφώναξε ἡ γρηούλα. Ἐγώ, που δὲν λέω κανενὸς τίποτες ἡ κακομοῖρα ;

— Καὶ σύ, Κωστῆ ; Μοῦ ὑπόσχεσαι νὰ φυλάξῃς τὸ μυστικό ;

— Βέβαια, ἐννοεῖται ! ἐφώναξε καὶ ὁ Κωστῆς, κόκκινος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

— Νά το πιστέψω ; ἀλήθεια ;

— Ἀλήθεια καὶ δέκα φορὲς ἀλήθεια!

— Λοιπόν, νὰ τὸ μυστικό μου. Ἔκρυψα 'ς ἕνα μέρος, ποῦ δὲν σάς το λέγω, ἕνα κανονάκι γεμάτο μὲ βόλια ἴσα μὲ τὴ μποῦκα. Τὸ κανόνι αὐτὸ εἶνε δεμένο μὲ ἠλεκτρικὰ σύρματα, καὶ τὰ σύρματα εἶνε πλεγμένα ἐπάνω στὸν τοῖχο· ἅμα κανένας σκαρφαλώσῃ, μπάμ ! μπούμ,

μπούμ, μπούμ ! παίρνει φωτιὰ τὸ κανόνι, πάρ' τον κάτω κομμάτια - κομματάκια, τὸν κλέφτη. Μὴν τύχῃ ὅμως καὶ πᾶτε, καί τὸ πῆτε στὸ χωριό ! . . .

Ἡ Σταματίνα καὶ ὁ Κωστῆς ἔταξαν πῶς θὰ κλειδώσουν τὰ χείλη των.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ μίαν ὥραν, 'ς ὅλες τὲς πόρτες τοῦ χωριοῦ, αἱ γειτόνισσες τρομαγμένες ἐκρυφόλεγαν ἡ μία τῆς ἄλλης :

— Σούτ ! κ' ἔβαλε μπόμπες καὶ κανόνια στὸν τοῖχό του ὁ κὺρ Θωμᾶς !

Καὶ ὅλα τὰ μαγκόπαιδα τοῦ χωριοῦ ἤξευραν ἀπὸ τὸ Χοντρογιάννο, πού το εἶχε μάθῃ ἀπὸ τὸν Πέτρο, πού τού το εἶπε ὁ Παναγιώτης, πού το ἄκουσε ἀπὸ τὸν Μῆτσο, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Κωστῆς το εἶπε μυστικά, — ὅτι ὁ πρῶτος που θὰ σκαρφάλονε στὸν τοῖχο θὰ γινότανε λυῶμα μ' ἕνα ταχυβόλον, ποῦ ἤτανε γεμάτο μὲ βόλια φαρμακωμένα.

Καί, ἕως τὸ βράδυ, στὴν ἀγορὰ καὶ στὰ δρομάκια, ἕως στὰ χωράφια, δὲν ἄκουες παρὰ αὐτὸ τὸ μυστικό, πού το ἔλεγαν στὸ αὐτί, νὰ μὴν τ' ἀκούσῃ ἄλλος :

— Ξέρεις, τὸ κανόνι. . . τὸ κανόνι τοῦ κὺρ Θωμᾶ.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα τὸ πρωΐ, οὔτε ἕνα μῆλο δὲν εἶχε σαλέψῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του. Τὸ ἴδιο καὶ τὲς ἄλλες ἡμέρες. Τὸ ἤξευραν πῶς ἤτανε ἕνα κανόνι στὴ μέση, καί, διάβολε ! — νὰ πάῃ κανεὶς νὰ γίνῃ κομμάτια γιὰ μῆλα, δὲν ἤτανε σωστόν.

Καὶ κανείς, μὰ κανεὶς δὲν ἐφαντάσθη ποτὲ τὴν ἀλήθεια, — δηλαδὴ ὅτι, ὅσον ἔχει ἡ τσέπη μου κανόνι, ἄλλο τόσον ἦτο κανόνι καὶ στὸν τοῖχον τοῦ κὺρ Θωμᾶ !

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ Γερμανὸς αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος γυμνάζεται καθημερινῶς, ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν ἑξ ἐτῶν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ ἰατροὶ ἐκανόνισαν δι' αὐτὸν ἰδιαίτερον σύστημα γυμναστικῆς, καὶ ἰδιαίτερος διδάσκαλος διωρίσθη διὰ νά τον ἐπιβλέπῃ γυμναζόμενον. Καὶ τώρα ἀκόμη ὁ γέρων διδάσκαλός του, ἐπιβλέπει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων τοῦ μεγάλου Κάϊζερ, διότι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐννοεῖ τακτικώτατα νὰ κάμῃ τὴν γυμναστικήν του, ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ὅταν ἐξυπνήσῃ τὸ πρωΐ.

⁂

Ὁ Μπγέρνσων, ὁ διάσημος Νορβηγὸς συγγραφεύς, ὅταν ἦτο μικρὸ παιδί, ἐμαθήτευεν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Μέλδε, μιᾶς ὡραιοτάτης πολίχνης εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Νορβηγίας. Ἦτο δὲ ὁ τόπος ἐκεῖνος καταλληλότατος διὰ ν' ἀναπτύξῃ τὴν φαντασίαν τοῦ μέλλοντος μυθιστοριογράφου. Ἔξω ἀπὸ τὰ μαγαζιὰ ἦσαν κρεμασμένα πολύτιμα γουναρικὰ τῶν ὑπερβορείων πολικῶν χωρῶν πρὸς πώλησιν· ὁλόγυρα εἰς τὸν ὁρίζοντα ἐφαίνετο σειρὰ διαρκῶς χιονιτμένων βουνῶν· ἀπέναντι δὲ εἰς τὴν παραλίαν τῆς Μέλδε κεῖνται ἀναρίθμητα νησάκια, ὅπου οἱ μικροὶ μαθηταὶ ἐπήγαιναν καὶ ἔπαιζαν τοὺς Ρεβινσῶνας. Εἰς τὸ σχολεῖον ὁ Μπγέρνσων ἦτο γνωστὸς μὲ τὸ ἐπωνύμιον «ὁ Ταραχοποιός», διότι ἀπὸ μικρὸς εἶχε πρωτοτύπους καὶ ριζοσπαστικὰς ἰδέας.

⁂

Ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους συγχρόνους πολεμικοὺς ἀνταποκριτάς, ἂν καὶ νέος ἀκόμη, εἶνε ὁ Ἄγγλος δημοσιογράφος Ἄγγος Χάμιλτων. Ἔχει ταξιδεύσῃ σχεδὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον· ἔχει γράψῃ ἓν ἐξοχον βιβλίον περὶ Κορέας· ἔχει ἀσχοληθῆ εἰς τὴν ποιμνιοτροφίαν, ὅταν ἦτο εἰς τὴν Αὐστραλίαν· ἔχει πολιορκηθῆ μαζὶ μὲ τὸν στρατηγὸν Βάδεν-Πάουλ εἰς τὴν Μαΐφικιγκ, κατὰ τὸν ἀγγλομποερικὸν πόλεμον· ἔχει παρευρεθῆ εἰς τὰς ταραχὰς τῶν Μπόξερς εἰς τὴν Κίναν· ἔχει χρηματίσῃ εἰς τὴν Σομαλιλάνδην καὶ εἰς τὰ κράτη τοῦ Αἴμου· καὶ τώρα παρακολουθεῖ τὸν ρωσσοϊαπωνικὸν πόλεμον εἰς τὴν Μαντζουρίαν. Προσθέσατε ὅτι εἶνε διάσημος κροκετιστὴς καὶ ποδοσφαιριστής, - καὶ σημειώσατε ὅτι ἤρχισε πολὺ ἐνωρὶς τὰς περιπετείας του· ὅταν ἦτο παιδάκι, ἔπεσεν ἀπὸ ἕνα παράθυρο καὶ ἐκαρφώθη εἰς τὰ σιδερένια κάγγελλα ποῦ ἦσαν ὑποκάτω.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δύο μικραὶ φίλαι συναντῶνται.

— Μπᾶ ! καὶ γιατὶ εἶσαι γεμάτη μυρωδιὲς σήμερα ; Μήπως πηγαίνεις σὲ καμμιὰ συναναστροφή ;

— Ὄχι, καϊμένη, πηγαίνω νὰ φωτογραφηθῶ.

Βοτάλη ὑπὸ Ἀννίδα του Καρχηδόνιον [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΛΗΞΙΣ

Σήμερον λήγει ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1905 μὲ τὰ δικαιώματα καὶ τὰ προνόμια. Θὰ περιμένω ἕως αὔριον τὸ βράδυ τοὺς ἐν Ἀθήναις, καὶ θὰ περιλάβω ἀκόμη κ' ἐκείνους τῶν ὁποίων αἱ ἐπιστολαὶ καὶ αἱ ἐπιταγαὶ ἐστάλησαν μὲν ἐγκαίρως ἀλλ' ἐβράδυναν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον· (τοῦτο τὸ ἐξακριβόνω εὐκόλως ἀπὸ τὴν ταχυδρ σφραγῖδα τοῦ γραφείου τῆς ἀποστολῆς.) Ἄλλον κανένα ἀνεξαιρέτως. Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες κατόπι δὲν θὰ λάβουν ἀριθμὸν Λαχείου καὶ δὲν θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ πάρουν ψευδώνυμον ἢ νὰ κρατήσουν αὐτό που εἶχαν ἕως τώρα, παρὰ μόνον ἐὰν πληρώσουν, ἐκτὸς τῆς συνδρομῆ, καὶ 1 φράγκον ἐπιπλέον, — σύμφωνα μὲ τὸν νέον Κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων.

Λοιπόν, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου *καταργοῦνται* τὰ ψευδώνυμα ὅλων τῶν μὴ ἀνανεωσάντων τὴν συνδρομήν των, καθὼς καὶ τῶν ἀδελφῶν των. Ὥστε, ὅσοι ἐξ αὐτῶν θ' ἀνανεώσουν εἰς τὸ μέλλον, ἂς φροντίσουν καὶ διὰ ψευδώνυμον.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ κ. ΛΑΜΠΡΟΥ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ βιβλιοπωλείου Π.Δ. Σακελλαρίου ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν καὶ δευτέρου τόμου μὲ λόγους, ἐπιστολὰς καὶ ἄρθρα τοῦ κ. Σπυρ. Π. Λάμπρου, πρυτάνεως τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ νέος τόμος θὰ ἐπιγράφεται *Μικταὶ Σελίδες*, θὰ ποτελῆται ἐξ ἑπτακοσίων σελίδων μετ' εἰκόνων καὶ τεσσάρων ἐγχρώμων πινάκων, καὶ θὰ τιμᾶται δρ. 9 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ. χρ. 9 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ συστήσω τὸ βιβλίον, διότι τὸ ὄνομα τοῦ κ. Λάμπρου ὡς σοφοῦ ἱστοριοδίφου, γλαφυροῦ συγγραφέως καὶ ἐνθουσιώδους ἐθνικοῦ ρήτορος, εἶνε πανελλήνιον. Καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ εἴδησις τῆς νέας ἐκδόσεως θὰ κοινοποιηθῆ μετὰ χαρᾶς ὑπὸ τῶν γονέων καὶ τῶν μεγαλειτέρων ἀδελφῶν τῶν συνδρομητῶν μου, ὅσοι ἀγαποῦν τὰ ὡραῖα, τὰ ἀληθῶς πολύτιμα βιβλία.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

2.— Ἡ *Ὠραία Λετκὰς* μοῦ συνιστᾷ σήμερον πτωχὴν κόρην ἀπὸ τὴν Λευκάδα, πολὺ ἐπιμελῆ, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι οὔτε βιβλία ἢ καϊμένη δὲν ἔχει νὰ γράσῃ «καὶ ἀντιγράφει τὰ μαθήματα διὰ νὰ μελετᾷ.» Ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ συνδρομήτριά μου, καὶ ἐλπίζω ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς εὐπόρους μας θὰ τὴν εὐεργετήσῃ.

Τὴν ἀναβολήν, *θαλάσσιε Ἀφρέ*, εἰμπορεῖς νὰ τὴν θεωρήσῃς εὐτύχημα, ἀφοῦ θὰ μελετήσῃς ἀκόμη περισσότερον. Ἕνεκα τῶν ἑορτῶν, τὰ φύλλα ἐτυπόνοντο κάπως ἀργότερα· τώρα θὰ τα λαμβάνῃς τακτικά, κάθε Σάββατον.

Πολὺ τυχερὴ εἶ ἕνα λαχεῖον ἡ φίλη μου *Ροδόπη* [ΕΕ]. Ἐκέρδισεν ἕνα πολυέλαιον ἀξίας 12 λιρῶν. Ἀλλὰ κ' εὐγενής. Διότι ἀμέσως τὸ ἐχάρισε νὰ στολίσῃ τὴν ἐκκλησίαν τῆς πόλεώς της. Εὖγε.

«Ἀκόμη καὶ ἡ μαμμά—μοῦ γράφει ἡ *Πιερὶς Ἀηδὼν* [Ε], —ἡ ὁποία μὲ τὰς ἀσχολίας της δὲν ἔχει καιρὸν νὰ παρακολουθῆ τὰ διηγήματά σου, ἂν καὶ τα θαυμάζῃ, διότι κάποτε τῆς τα διηγοῦμαι, ἐφέτος ἀπεφάσισε νὰ τα παρακολουθήσῃ. Τόσον ὡραῖα εἶνε τὰ φετεινά.»

Καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν τῆς *Ἀεροναυτοπούλας* [Ε]: «Ἐσωκλείστως λαμβάνεις δρ. 3 καὶ σε παρακαλῶ νὰ τας μεταβιβάσῃς εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ὅπως μοὶ ἀποστείλῃ τὴν Β' Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων» του μόνον, διότι τῆς πρώτης εἶμαι ἤδη κάτοχος. Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ πρωτοχρονιάτικον δῶρον πρὸς τὸν . . ἐν ὀνόματι μου. Εἶμαι, βλέπεις, ὀλίγον ἐγωΐστρια καὶ τὰ καλὰ πράγματα τὰ φυλάττω δι' ἐμέ ! »

Τῷ ὄντι, *Κυματίζουσα Σημαία* [ΕΕ]. βλέπω ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου ὅτι ἔκαμες μεγάλα; προδήλως εἰς τὴν καλλιγραφίαν, — ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν σύνταξιν, καὶ εἰς τὸ ὕφος. Χαίρω ποῦ ἐξ αἰτίας μου ἀπέκτησες τόσους φίλους κ' ἔλαβες τὴν ἑορτήν σου ἀπὸ αὐτοὺς τόσα δελτόρια, ἐπισκεπτήρια κ' ἐπιστολὰς «μὲ φράσεις μεστὰς ἀγάπης, αἱ ὁποῖαι σὲ συνεκίνησαν».

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, *Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν* [ΕΕ] Ἡ Κυριακὴ θὰ δημοσιευθῆ, ἐλπίζω, περὶ τὰ τέλη Φεβρουαρίου. Φαίνεται ὅτι καὶ σὺ ἀπὸ τὰ περιπετειώδη μυθιστορήματα προτιμᾷς τὰ οἰκογενειακά.

Κόκκινον Κρίνον [ΕΕΕ]. ὅλας σου τὰς παραγγελίας ἐξετέλεσα ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά των. Ἡ ἐφετεινὴ γραμματοπλημμύρα εἶνε πρω σφανὴς καὶ δὲν προφθαίνω νὰ ἐκτελῶ τὰς παραγγελίας ἀμέσως. Οἱ καλοί φίλοι μου πρέπει νὰ το ἔχουν ὑπ' ὄψει των καὶ νὰ μὴ δυσανασχετοῦν.

Ἡ *Παλλὰς* [Ε] τόσον ἐνθουσιάσθη ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος περὶ Λαχείων, ὥστε ἀμέσως ἠγόρασε Λαχεῖα τῶν Ἀρχαιοτήτων. Εὖγε ! Εὐχαριστῶ καὶ τὴν *Κάκιαν* [Ε] διὰ τὴν κομψοῦλαν θαλασσογραφίαν της.

Ἔχει καλῶς, *Δὸν Καῖσαρ τοῦ Βαζάν*· ἀπὸ τοῦδε τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου ἀνήκει εἰς σέ, καὶ εὔχομαι νὰ διακριθῆς εἰς τὸν κύκλον μας ὅπως κ' ἐκεῖνος.

Ὁρίστε ! Καὶ τῆς *Ἀγριοτριανταφυλλιᾶς* φέτος εἶνε τὸ 8ον ἔτος ποῦ διατελεῖ συνδρομήτριά μου. Τῆς δὲ *Ἰτέας* εἶνε τὸ 9ον. Πολὺ ἐλυπή-

θην ὅμως ποῦ ἦσαν ἐδῶ κατ' αὐτὰς οἱ γονεῖς τῆς; *Ἀγριοτριανταφυλλιᾶς* καὶ δέν τους εἶδα. διὰ νὰ τους συγχαρῶ διὰ τὴν λαμπρὰν των κόρην Φύλλα καὶ λ)ὸν ἔστειλα.

Τί πταίει τὸ καῖμένο τὸ ψευδώνυμον *Δαφνοστεφῆς* [ΕΕ], ἂν σὺ τὸ κατεδίκασες εἰς... γαλήνην. Νὰ πιστεύσω τὴν ὑπόσχεσίν σου; Δυκολεύομαι, διότι καὶ πέρισυ μοῦ ἔκαμες τὴν ἴδιαν. Ἂς ἐλπίσω λοιπὸν ὅτι τὰ ἐφετεινὰ θὰ σ' ἐλκύσουν νὰ μου γράψῃς συχνὰ καὶ νὰ φαίνεσαι, ἀνεξαρτήτως ὑποσχέσεως. Ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη.

Ὡραίας ἐπιστολὲς αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα μοῦ ἔγραψαν καὶ οἱ ἑξῆς, ἄξιοι ἰδιαιτέρας μνείας: *Δαλαργιᾶς* [ΕΕ], *Δοῦζ τῆς Καρύστου* [Ε], *Ἀργυρῶ Πανσέληνος* [ΕΕ] *Δάσος Φοινίκων*[ΕΕ] καὶ *Πρίγκιψ Τζάλμας* [ΕΕΕ] μὲ μίαν σύγκρισιν τοῦ Πόρτ-Ἀρθοῦρ μὲ τὸ δικό μας Μεσολόγγι.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τους διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: *Ἰδαῖον Δάκτυλον* (Π. Ι. Β. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡροιότερον· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες;) *Κῦμα τῆς Μεσογείου* (Α. Φ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Βασίλισσαν τῶν Μυκηνῶν* (Χ. Ν. Κ. ἰδοὺ αὐτὸ ποὺ προτιμᾷς· εἶδα ἀπὸ τὴν ἐπιστολή σου ὅτι πραγματικῶς «αἰσθάνεσαι ἤδη ἐντὸς σου τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἱερό, τὸ τόσον εὐκόλως μεταδιδόμενον· τὸ πῦρ τῆς Διαπλάσεως»·) *Ἀύραν τῆς Ραψάνης* (Μ. Α. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου) *Ἀίλιον Ἀριστείδην* (Α. Β. Χάρτην τῶν λύσεων ἔστειλα·) *Ἀττικὸν Ἥλιον* (Γ. Σ. Δ. καὶ [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Μέγαν Κωνσταντῖνον* (Κ. Ι. Κ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον ἔστειλα·) *Ἑρμῆν Ἀργειφόντην* (★★★ ἔστειλα χάρτην τῶν λύσεων·) *Ἄποικον Κερκυραῖον* (Δ. Θ. Π. τοῦ ὁποίου ὁ «πυρίπνους πόθος» ἦτο πῶς νἀειωθῇ νὰ γίνῃ ἐπιτέλους τακτικὸς συνδρομητής μου· καὶ τὸ κατώρθωσε!) *Μαυροτσούκαλο* (Θ. Ν. Φ.) καὶ *Νεολαίαν Χαλκίδος* (Π. Π.)

Ὁ φίλος μου *Παῦλος Μ. Πέπτας* παρακαλεῖται νὰ μου στείλῃ ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογήν, διότι ἐκ τῶν δύο ποῦ προτείνει, τὸ πρῶτον εἶνε ἀκατάλληλον, τὸ δεύτερον ἀνήκει εἰς ἄλλον.

Ἀλλαγαὶ ψεδωνύμων: *Σῆμα τῆς Διαπλάσεως* (Κ. Δ. Μ. καὶ [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου τὸ βλέπεις παρατάνω·) καὶ *Ἔρημο πουλί* (αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νανταλλάξουν: ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὸν *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην*, *Πτερόεσσαν Καρδίαν*, *Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης*, *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον* καὶ *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως* — ἡ *Ὠχρὰ Ἀκτὶς* μὲ τὸν *Χιακὸν Ἄνεμον*, *Χιακὸν Κρίνον* καὶ *Ἑσπερίαν Αὔραν*· — ἡ *Λίνδα* μὲ τὸν *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην*, *Χλωμὸν Τραγουδιστήν*, *Ἐλληνα Ἀθλητήν*, *Κόμητα τῆς Κεφαλληνίας* καὶ *Ἐλληνόπαιδα*· — *Εἰρήνη* ἡ *Ἀθηναία* μὲ τὴν *Λευκὴν Ἀνεμώνην*, *Μυοσωτίδα*, *Φωστῆρα τῆς Ἠπείρου*, *Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ*, *Δικέφαλον Ἀετὸν* καὶ *Ἀηδόνα τῶν Τεμπῶν*· — ὁ *Θαλάσσιος Ἀφρὸς* μὲ τὸν *Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης*, *Βροντὴν τοῦ Διός*, *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* καὶ *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*· — ἡ *Κυματίζουσα Σημαίαν* μὲ τὸν *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα*, *Φίλημα τοῦ Κύματος*, *Μαραμένον Ρόδον*, *Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν* καὶ *Θαλασσινὸ Λουλοῦδι* — ὁ *Πρίγκιψ Τζάλμας* μὲ τὴν *Χιακὴν Ἠρωΐδα*, *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων*, *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσιάν*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Κόρην τοῦ Αἰθέρος*· — ἡ *Παπαρούνα τῶν Ἀγρῶν* μὲ τὸ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* καὶ *Φίλην τῶν Ζῴων* — ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας*, *Πύργον τῆς Πέτρας*, *Κυανόλευκον Σημαίαν* καὶ *Ὀχθὰν Ἀοιδόν*· — ὁ *Δοῦζ τῆς Καρύστου* μὲ τὸν *Νυκτοφύλακα* καὶ *Νεανικὴν Ἀγαλλίασιν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς* (ἔστειλα) *Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν* (τοὺς εἰδοποίησα καὶ θὰ σου στείλουν·) *Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου* (σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ ὡραιότατον δῶρόν σου· οἱ στῖχοι μοῦ ἤρεσαν πολύ·) *Ἀνδρέαν Κ. Δρακόπουλον* (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀναν΄αν·) *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανὴν* (ἐλπίζω ὅτι αἱ φίλαι σου θὰ σε ἀφίσουν κάποτε ἡσύχην νὰ μου γράψῃς κ' ἐκτενέστερα) *Κλημεντίνην Παπαδημητρίου* (αἱ λύσεις γράφονται εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ χάρτην τῶν Λύσεων· δὲν ἐδιάβασες τὸν Ὀδηγόν;) *Δικέφαλον Ἀετὸν* ([ΕΕ) διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν μὲ τὰς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ «Πλουτάρχου» καὶ τὴν μετάφρασιν τοῦ ποιήματος τοῦ Οὐγκὼ· ἀρκετὰ ἐπιτυχημένη·) *Εὐμολπιάδα* (φαντάζομαι τὰ παιχνίδια σας καὶ τὸν χιονοπόλεμον· τὰ γράφει σήμερον καὶ ὁ κ. Φαίδων·) *Τέτην Κ. Σωτηριάδου* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Μαγευτικὸν Δάσος* (ἔστειλα·) *Ἐλένην Παπάζογλου* (χάρη τὴν λύσεων ἔστειλα· ἀλλὰ διὰ ψευδώνυμον, κατὰ τὸν Ὀδηγόν, πρέπει νὰ στείλῃς 1 φρ.) *Κ. Γ. Ἴσκον* (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀναν΄αν·) *Τζάμον Ἀνακατωμένον* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράτεις, [Ε]· εἶπα εἰς τὸν Ἀναν΄αν τὴν παρατήρησίν σου, κ' ἔμεινε συλλογισμένος... ποιὸς ξέρει!) *Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν* (καλῶς ἦλθες ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη.) *Οὐδένα* (ἡ ἀνωμαλία «ἐθεραπεύθη»·). *Νερόβραστον*, *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* ([ΕΕ) τί χαριτωμένον πάλι τὸ γραμματάκι σου καὶ τί γενναῖον τὸ ξεσκάθωμά σου! τὸ ἐπεισόδιον τοῦ «διότι» μ' ἔκαμε κ' ἐγέλασα πολύ·) *Ὑπουργὸν τῶν Ποντικῶν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν συναλλαγματικὴν τῶν 365... εὐτυχῶν ἡμερῶν·) *Φωστῆρα τῆς Ἠπείρου* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Νῆσον τῶν Σειρήνων* (ἔστειλα·) *Ὡραίαν Ἀμοζόνα* ([Ε], ἔστειλα ἐκ δευτέρου· ἔχει καλῶς·) *Ἀηνίβαν τὸν Καρχηδόνιον* ([ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη καθὼς καὶ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα· δυστυχῶς ἐγὼ δὲν ἔχω βιβλιοδετεῖον, ὥστε εἰμπορεῖς νὰ δώσῃς τὸν τόμον σουεἰς κανένα καλὸν βιβλιοδέτην νὰ σοῦ τὸν γρυποδέσῃ·) *Ρεμβασμὸν* (ὁ ὁποῖος δὲν ἤξευρε πόσον εἶνε ὡραῖα τὰ Μικρὰ Μυστικά, καὶ μόλις ἔλαβε τὰ πρῶτα, κατενθουσιάσθη) *Ἴον*, κ. λ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλοβα μετὰ τὴν *10 Ἰανουαρίου* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Φεβρουαρίου

Ο χώρος εἰς λυσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεν νὰ γράψουν λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακελλους, ὧν ἑκαστον περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται ἀν. 1

66 Λεξίγριφος.

Μὲ ζῷν τι τετράποδον, τὸν Τρῶα ἂν ἑνώσῃς,
Ἕνα μενάλον ποταμὸν εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Λύσις διὰ Στέλλας Δ. Παπαδοπούλου

67. Μεταγραμματισμός

Σ' ὁ Αἰγαῖον νῆσος εἶμαι
Ὅπως ἔχω ἂν μάφίτης,
Ἕνα γράμμα μου ἂν ἀλλάξῃς,
Πολλὰ δένδρα θἀπαντήσῃς

Λύσις ὑπὸ Νάτη Δ. Παπαδοπούλου

68. Ἀναγραμματισμός.

Ἂν δὲν μέ 'ης σὲ χωριό,
Καὶ ἂν ἀναγραμματίσῃς
Ἕνα πρᾶγμα ποὺ φορεῖς,
Γίνεται εἰς τὸ λεπτό,
— Εἶνε νὰ μὴν ἀπορήσῃς; —
Τόπος ὅπου κατοικεῖς.

Λύσις ὑπὸ τῆς Δωδώνης

69. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

1.— Πέρασε ἡ ὥρα· πηγαίνομε λοιπόν;
2.— Ὅταν κρυόνω, νἠπόμαι γρήγορα-γρήγορα.
3.— Πρόσεχε τὸ κάθισμα νὰ μὴ πέσῃς!
4.— Κακὸν δλέθριον ἡ μωρία.

Λύσις ὑπὸ τῆς Μυστικιώδους Φύσεως

70. Ρόμβος.

Π
★ ★ Ρ
★ ★ ★ ★ Σ
★ ★ ★
★

Λύσις ὑπὸ τοῦ Σφενδαλιδα

71-72. Λογοπαίγνια.

1.— Ποῖον βιβλίον δὲν εἶνε ὀρθόδοξον;

2.— Ἂν εἶνε δένδρον τὸ πρόσωπον, ποῖοι οἱ καρποί τους;

Λύσις ὑπὸ τοῦ Πύργου τῆς Πέτρας

73-77. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις, πάσας ὀνόματα φυτῶν:

Κιθάρα, μαλακός, πυραμίς, Ἀθῆναι, ράδαμιος.

Λύσις ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Ἀθλητοῦ

78. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ *τελευταῖαι* συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων: 1, Μέγας Ρωμαῖος. 2, Ἀρχαία βασιλόπαις. 3, Θεά, 4, Μουσικὸν ὄργανον. 5, Κέντυρος.

Λύσις ἀπὸ τὸ Ἐνδεξον Μεσολογγίου

79. Ἐλλιποσύμφωνον.

εἰηκ αι-εοιι-ηα

Λύσις ὑπὸ τοῦ Δικηφάλου Ἀειοῦ

80. Γρῖφος

	δι	θε
δι γων	δι	θε εδ θε
	δι	θε

Λύσις ὑπὸ Π. Α. Κουρῆ

ΛΥΣΕΙΣ

εἰς τὰ Πνευματικὰ Ἀσκήσεων τοῦ φυλλου 49

539. Ἀστιάναξ (ἄστυ, ἄναξ) — 540. Διώνη (δύο νῦ.) — 541. Ὀλιβρο-ρόμβος. — 542. Ἡσιωπή.

543. Π	544. ΣΟΦΩΝΙΑΣ (ὄφις, φόνος, ὠόν, Ναΐς, Ἰωνία, Ἄνναις.) — 545. *Πᾶν μέτρον ἄριστον* (Ἡ ἀνάγνωσις ἄρχεται κάτωθεν ἀριστερᾶ, καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐπάνω πλαγίως, πάντοτε ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.) — 546-547. 1, Ὅτι ὁ μὲν πρέσβυς εἶνε διπλωμάτης, ὁ δὲ Κύκλωψ μονομάτης. 2, Ὅτι καὶ ὁ ἀσθενικὸς εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἄναιμος, ὅπως ὁ Ζέφυρος (ἄνεμος.) — 548. Ὁ ἔχων φίλους, ἀληθεῖς πρὸς βράχον ὁμοιάζει — ἀκλόνητον, ποῦ συμφορὰ καμμία δὲν τον τρομάζει — 549. Ὁ Πάρις ἦτο Τρῶς (Ὠπα-ρ' εἰς ι-τὸ τρῶς.)
ΔΑΝ	
ΔΗΜΟΣ	
ΠΑΜΙΣΟΣ	
ΝΟΣΟΣ	
ΣΟΣ	
Σ	

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Αἱ λέξεις κόπτα 10, διὰ δὲ τους συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὁλιγωτεραι των 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Παρατείνω τὴν προθεσμίαν τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν μέχρι 28 Φεβρουαρίου, — *Ἀργυρᾶ Πανσέληνος*. (Ε 14)

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφὶς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, μὲ κοσμήματα μαῦρα, κομψοτάτη.

Τιμᾶται δρ. 3.—Ταχυδρομικῶς δρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1905

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος. . » 4.—	Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ:
Τῆς Α' Περιόδου, ἑκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος — Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰανουαρίου 1905 — Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 8

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Φοβερὰ συναυλία ἠκολούθησεν ἐκεῖνα τὰ πρῶτα σφυρίγματα καὶ κοάσματα. Ἠκούοντο βρυχηθμοί, κατόπιν τριγμοί, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι ἔβγαιναν ἀπὸ χιλιάδας τροχαλιῶν περιστρεφομένων, κατόπιν γαυγίσματα, ποῦ ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἔβγαιναν ἀπὸ συμμορίας λυσσασμένων σκύλων, ἀλλόκοτα γαργαρίσματα, σὰν νὰ ἔκαμναν γαργάρες ἑκατοντάδες ἀνθρώπων διὰ νὰ τους περάσῃ ὁ πονόλαιμος, κατόπιν δὲ ἕνα ἠχηρότατον σφυροκόπημα, σὰν νὰ ἐκαλαφάτιζαν δέκα χιλιάδες καλαφάτες τὴ μαδέρια ὁλοκλήρου στόλου...

— Τί ζῷα εἶνε αὐτά που κάμνουν τόσην φασαρίαν; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Οἱ φρῦνοι, οἱ βάτραχοι καὶ τὰ βατραχάκια, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Εἶνε ἑκατομμύρια βατραχοειδῆ, κρυμμένα στὰ τέλματα ἢ ἐπάνω στὰ δένδρα, καὶ κάμνουν τὴν σερενάτα τῶν στὴν σελήνην.

— Ὦ! νὰ τα πάρῃ ἡ ὀργή!... Ποτέ μου δὲν ἤκουσα τέτοια κοσμοχαλασιά.

— Καλὴ βραδυὰ ἀπόψε γιὰ τὰ φείδια, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ἐννοῶ ὅτι τὰ ἑρπετὰ θὰ τὴν γεμίσουν καλὰ τὴν παραδαρμένη των. Καταβροχθίζουν ἑκατομμύρια τέτοιους βαρτάχους, κ' ἔχουν, λέει, τόσην ἐπιτηδειότητα ὥστε τους ἑλκύουν καὶ μπαίνουν μόνοι των στὰ στόματά των.

— Μά.. ὤ!... γιὰ δῆτε, γιὰ δῆτε! Τί εἶνε αὐτὲς αἱ σπίθες ποῦ κυματίζουν ἐκεῖ κάτω! ἀνεβόησεν ἔκπληκτος ὁ Ἀλόνσος.

— Σπίθες! εἶπε γελῶν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἔχεις λάθος, ἐξάδελφέ μου· εἶνε τὰ λαμπρὰ κουκουῦχος, ἢ ἂν σ' ἀρέσει καλλίτερα, αἱ φωτειναὶ μυῖαι.

— Ἔντομα φωσφορίζοντα;

— Ναί· καὶ ἐκπέμπουν, ἀπὸ τοὺς τελευταίους δακτυλίους τῆς γαστρός, φῶς τόσον ζωηρόν, ὅπως βλέπεις πολὺ καλά, ὥστε ἀμιλλῶνται πρὸς τὰς μεγαλητέρας λαμπυρίδας καὶ τὰς ὡραιοτέρας ἀτμιδάς. Μὲ ἕνα κουκουῦχος διαβάζει κανεὶς πολὺ καλά, ὅσον σκοτεινὴ κι' ἂν εἶνε ἡ νύκτα.

— Μοῦ ἔχουν εἰπῆ, Ραφαήλ, ὅτι οἱ Ἰνδοὶ τὰ μεταχειρίζονται ὡς ἀστρολίδια· εἶνε ἀλήθεια;

— Ἀληθέστατον, Ἀλόνσε· ἀλλὰ τὰ μεταχειρίζονται καὶ εἰς καλλίτεραν ἀκόμη χρῆσιν, δηλαδὴ εἰς τὸ φάρευμα· τὰ δένουν εἰς ἕνα μπαστοῦνι καὶ προσελκύουν μὲ τὸ φῶς τῶν τὰ ψάρια, ὅπως γίνεται στὸ πυροφάνι.

— Στὸ τραπέζι! ἀνεβόησεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς μάγειρον.

Οἱ ταξειδιῶται μας εἶχαν πολλὴν ὄρεξιν· ἐκάθησαν λοιπὸν κοντὰ στὴ φωτιά, τὴν ὁποίαν ἤναψεν ὁ Ἰνδός, καὶ ἐτίμησαν ὅσον ἔπρεπε τὰ φαγητά· κατόπιν, ἀφοῦ ἐκάπνισαν μερικὰ σιγαρέττα, ἀνέβησαν εἰς τὰς αἰώρας των, ποῦ εἶχαν κρεμάσῃ ἀπὸ τοὺς κλάδους ἑνὸς δένδρου, τὸ ὁποῖον προεξέτεινε ἐπάνω εἰς τὸν ποταμόν.

Ὁ Γιαρούρης ὁ-

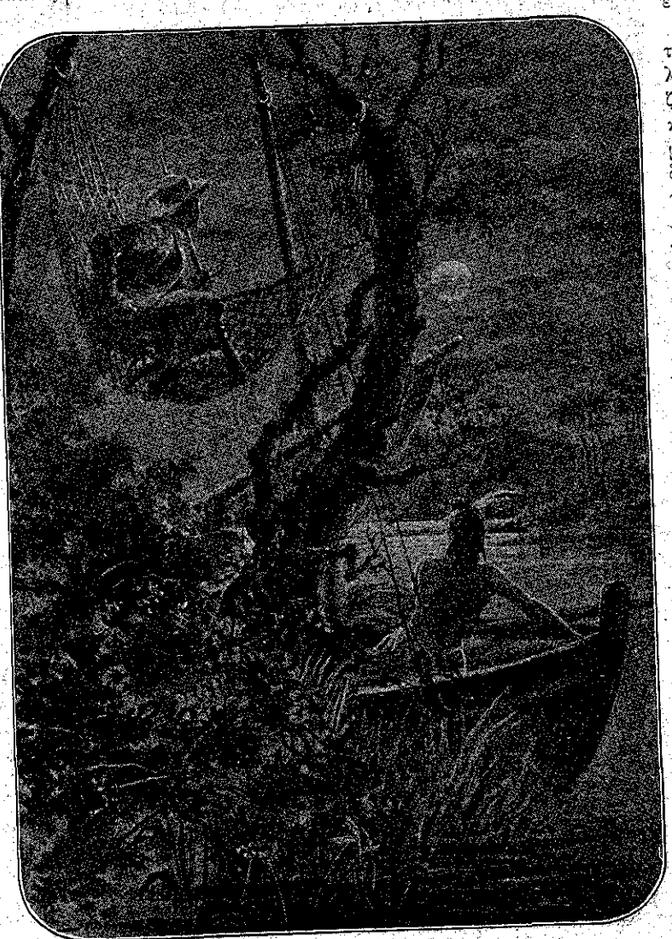

«Ὁ Ἀλόνσος ἀνεσκίρτησε καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλήν.» (Σελ. 58, στήλ. α'.)